

HENDRIK
LAMBERTUS

KREV
DVOJČAT

KOUZLO
ELFŮ

FANTASY

KREV DVOJČAT:
KOUZLO ELFŮ

Copyright © 2019 by Bastei Lübbe AG, Köln

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Anna Marie Halasová, 2022

Cover © Markéta Trautmanová, 2022

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2022

twitter.com/knihydobrovsky

www.facebook.com/KnihyDobrovsky.cz

ISBN 978-80-277-2634-9 (pdf)

Hendrik Lambertus

**KREV DVOJČAT:
KOUZLO ELFŮ**

F&B&S

PROLOG

S mrt přišla do svatého Malyúnu vzduchem. Bílé věže a kopule stříbrného kláštera se tyčily na smělém mostním oblouku, který se klenul nad propastí. V soutěsce pod klášterem se třpytil zamrzlý vodopád a po mnoha stech metrech se ztrácel ve stínech. Zdáli to vypadalo, jako by se Malyún vznášel v průzračném horském povětří jako průsvitný přelud uprostřed ničeho. Ve skutečnosti byl mostní oblouk kláštera na dvou místech podepřen horskými skalisky.

Již od dávných časů stříbrných elfů odolával skalní klášter díky této poloze každému nepřátelskému vojsku. Před temnou magií a hněvem okřídlených draků byl Malyún chráněn mocnou kouzelnou formulí. Avšak nyní kdosi otevřel brány smrti.

Až pozdě zpozoroval Thuramur, kněz božské tkadleny Iyanuri, že něco není v pořádku. Stříbrný elf meditoval za úplňku na jedné z teras věže, pocit blížícího se zla ho však vrátil zpět do přítomnosti. Nyní kráčel znepokojen podél západního ochozu.

Po jeho levici vyhlížela nesčítaná otevřená oblouková okna přes bělavé vrcholky ledovcových hor. Sníh ležel v každém jednotlivém okenním rámu a pokrýval i dlážděnou podlahu. Pod jedním z oken zpozoroval Thuramur v čistém bílém sněhu červené skvrny. Zastavil se. Několik metrů od něho na zemi ležela nehybně postava. Byl to Hvitbjörn, jeden z lidských strážců chrámu. Jeho bledý obličej s doširoka rozevřenými očima byl zkřiven do výrazu zděšení. Plavovlasý muž sloužil klášteru Malyún celý svůj život, tak jako jeho rodiče, jeho prarodiče a jeho praprarodiče. Thuramur je všechny znal.

Z rány na Hvitbjörnově krku prýštila krev a barvila sníh do červena. Nad ním se krčila postava v šedé rozdrbané kutně a lačně do sebe nasávala životodárnou tekutinu. Když postava v kutně vycítila

Thuramurovu přítomnost, zvedla hlavu. Zpod kapuce se šklebila bleďá lebka. Ostré špičáky byly groteskně prodloužené a červeně se blyštily. Byla to lamie, krvelačná nestvůra podsvětí.

Lamie radostně natáhla své kostnaté ruce směrem k Thuramurovi a vznesla se k němu. Každý vypravěč příběhů ví, že mrtví, kteří nedošli klidu, dychtí po věčně mladé krvi elfů víc než po jakékoli jiné kořisti. Vmžiku vytáhl Thuramur ze svého oděvu amulet. Bylo to malé stříbrné vřeteno, symbol božské tkadleny Iyanuri. Kněz vyzdvihl přívěsek a odříkával zaklínadlo ve vznešeném jazyce svého lidu.

Lamie vztekle zasyčela a chňapla po něm, avšak nedokázala se ho dotknout. Iyanurino zaklínadlo ochránilo jejího služebníka. Thuramur pocítil závan úlevy, neboť v poslední době bylo pro kněžky a kněží stále složitější přivolat tkadleninu moc. Nebyl si vůbec jistý, zda bude ochranné zaklínadlo působit.

Pak zaslechl ze strany hrobově studené syčení. U šesti nebo sedmi obloukových oken ochozu se do kamene zarávaly kostnaté ruce, zatímco šklebící se lebky s tesáky nahlížely dovnitř. Další postavy v kutnách vnikaly do chodby. Thuramur se pořádně nadechl. Už jedna lamie byla hrozným protivníkem, dokonce i pro zkušeného kněze. Proti celé hordě nestvůr z podsvětí nemohl obstát.

Thuramur couvl pryč od dcer podsvětí přinášejících smrt. Otočil se a pospíchal rychlými kroky dovnitř, hlouběji do kláštera. Za ním lačně syčely lamie, ale Iyanurina požehnaného chráněnce se pronásledovat neodvážily.

Na chodbách a schodech našel další krve zbavená mrtvá těla. Ten pohled ho naplnil hrůzou. Někteří měli na sobě jednoduchý bílý oděv chrámových sloužících a strážců, jiní jemné duhové róby kněžstva. Ležela tam stříbrná pěvkyně Uyandri i Gamring, kuchtík, který byl na Malýúnu teprve třetím rokem.

Jednou potkal lamii, která se ve vlající kutně vznášela klášterem a hledala oběti. Jeho stříbrné vřeteno ji však zapudilo.

Thuramur byl naplněn obavami, jaké již mnoho set zim nepocítil. Ne o sebe nebo o svůj věčný elfí život. Byl si vědom toho, že je pozůstatkem dob dávno minulých. Čas stříbrných elfů pominul. Obával se však o srdce stříbrného kláštera Malyúnu, které bylo ve své velké spletnosti nenahraditelné. Zatímco pospíchal pletencem chodeb, provázely ho temné předtuchy. Bylo by nemožné, aby nemrtvá stvoření pronikla zvenčí do kláštera – pokud někdo neprolomil ochrannou formuli.

Nikdo z kněžek a kněží proto nepřicházel v úvahu. Všichni sloužili tkadleně věrně, většina z nich již od nepaměti. Také lidští sloužící chrámu byli mimo podezření. Pocházeli ze starých rodin severských lidí, kteří již po mnohé generace svěřovali své děti do péče kláštera.

Musel to být někdo jiný. A toho času byla v klášteře jen jedna osoba, která byla zvenčí. Purpurová elfka, osamělá poutnice. Thuramur nedůvěřoval purpurovému lidu pro jeho usilování o kouzelnou moc. Avšak Malyún byl společným dědictvím všech elfských národů, stejně tak jako sesterský klášter Ilyún ve vzdáleném moři květů Beyánu. Žádnému poutníkovi nesměl být odepřen vstup.

Na schodech narazil na Hroskarla, pacholka ze stájí. Krčil se v koutě a chvěl se po celém těle. Thuramur odhodlaně pomohl vyděšenému Hroskarlovi postavit se na nohy a společně pospíchali dál. Když se na ně z postranní chodby sápara lamie, odradil ji Thuramur svým stříbrným vřetenem.

Stříbrný elf pospíchal s lidským sloužícím dlouhou chodbou olemovanou matně svítícími sochami z měsíčního kamene, až nakonec dorazili do velké kopulovité haly na nejvyšším vrcholu mostního kláštera. Byla to centrální svatyně Malyúnu, síň stříbrného tkalcovského stavu.

Thuramurovy obavy se naplnily. Cylandri, vyšší velekněžka, už tu byla společně s mistrem hvězd Jandramurem, knihovnicí Ryndri a kantorem Gyrandúrem. Tři z nejstarších kněží, kteří byli služebníky tkadleny již v době, kdy si Thuramur poprvé oblékl duhový závoj. Shromáždili se před tkalcovským stavem, aby ho ochránili svými životy. Avšak byli stěží schopni ochránit sami sebe. Více než

tucet lamií v šedých kutnách na ně lačně dotíralo a neustále po nich dychtivě natahovalo kostnaté ruce. Kněžky a kněží zdvihali do výše svá stříbrná vřetena, aby odradili útočníky, kteří kolem nich a kolem tkalcovského stavu uzavřeli kruh.

Velekněžka zvolala mocná slova zaklínadla. Z jejího vřetena vyšlehl paprsek stříbrných plamenů a zasáhl jednu postavu zahalenou v kápi. Nemrtvá s kvílením shořela na popel, avšak okamžitě se na její místo vznesly další dvě lamie. Cylandri vyčerpaně svésila paže. Hroskarl se bázlivě krčil za Thuramurem.

Mocné ochranné zaklínadlo bylo skutečně zlomeno nečistou magií. Vedle stála poutnice. Nedbale shodila svou duhovou pláštěnku na zem. Teď mohl Thuramur rozeznat, že pod ní měla na sobě černou koženou brigantinu a roucho purpurové barvy, plné kouzelných glyfů. Dlouhé hnědé vlasy purpurové elfky byly svázané stříbrnou sponou z jemných řetízkových článků. Propletené řetězy na rzivém podkladě zdobily také její zbroj. Thuramur si vzpomněl. Poutníci se zmiňovali o tomto erbu. Byl to znak Řetězového knížete, jehož válečné hordy již dobyly mnoho říší. Ametystové oči purpurové elfky se výsměšně blýskaly, když ji Thuramur na portále v hale pozoroval.

„Á, ještě jeden schopný kněz, který dokázal probudit moc svého vřetene,“ řekla se spokojeným šelmovským úsměvem. Pak energicky tleskla do dlaní. „Lamie! Zažeňte ho k ostatním.“

Tři postavy v kutnách se oddělily od svých sester a snesly se k Thuramurovi. O krok ustoupil. I mistryně nekromantie mohla ovládat najednou možná dvě, nanejvýš tři tato mocná nemrtvá stvoření. Vypadalo to však, že klášteřem se potuluje celá horda lamií. Kdo byla tato žena, že se pro ni tak ochotně otevřely brány podsvětí?

Thuramur věděl, že tak strašlivé moci tří lamií najednou nemůže odporovat. Avšak byl jednou obstojným válečníkem, předtím, než po staletích nesmyslných bojů našel v Malyúnu svůj domov. Plynulým pohybem sáhl na svůj pásek, vytáhl postříbřený disk plný kouzelných glyfů a hodil ho po purpurové elfce. Pokusila se uhnout, ale nebyla dost

rychlá. Disk zavadil o její rameno, rozřízl její ochranné kouzlo stejně snadno jako její brnění a zanechal v její blede kůži krvácející ránu.

Purpurová elfka vykřikla bolestí. S pozoruhodnou odhodlaností ignorovala zranění a sáhla po své kapse na pásku, zatímco syčela nějaké zaklínadlo. Najednou nad Thuramurem duněla mihotající se sněhová vločka z křišťálu. Jakmile se vločka dotkla jeho kněžského úboru, jeho údy ztuhly, znehybněly a v jeho těle se rozprostřel chlad. Bezmocně musel sledovat, jak se lamie se svým mrtvolným šklebem přibližují, zatímco purpurová elfka přihlížela plna zadostiučinění. Jedna z nemrtvých nestvůr se vrhla na Hroskarla a zabořila své tesáky do jeho krku. Pacholek klesl se zmírajícím sténáním na podlahu. Ty zbylé dvě kroužily kolem Thuramura stále blíž.

Až když kostnaté prsty lehce přejely přes Thuramurovy tváře, zvedla purpurová elfka hlas. „Dost! Potřebuji ho živého, tak jako ty ostatní kněží, kteří vědí, jak vyvolat Iyanurinu moc.“

Thuramur se ze všech sil bránil ledovému kouzlu purpurové elfky, avšak nedokázal kouzlo zlomit. Najednou vstoupil do nejsvatějších míst Malyúnu válečník orků. Samolibě se šklebil. Musely ho vpustit lamie. Jeho brnění bylo lakované červeno-černou barvou a ozdobeno stříbrným řetězovým vzorem. Na hrudi brnění měl vyražen symbol lebky vlka, u boku mu visela mohutná kostěná šavle, která byla pokryta zlověstnými runami. Kývl na purpurovou elfku dříve, než zpozoroval obklíčeného kněze.

„Zdá se, že váš plán měl úspěch, místodržitelko,“ zabručel ork. „Dobyť bylo snadné. Tito elfové jsou ještě slabší, než se zpívá v orčích písních.“

„Vaše rouhání přinese následky!“ zvolala velekněžka Cylandri, zatímco si zároveň udržovala lamie od těla. „Ve velké tkanině všechno souvisí se vším. Nic nezůstane bez účinku!“

Purpurová elfka se na ni podívala: „No zajisté, velekněžko! Tento den bude mít velký účinek.“ Pak se otočila na svého orčího společníka.

„Khurdrane Serkaii, momentálně vás a vaši šavli nepotřebuji. Vyšvihněte se na létající uřovku a leťte k našemu vojsku. Postavte orky na nohy a žeňte je přes pas! Chci mít tady v klášteře naše oddíly co nejdříve.“

„Jak si přejete,“ řekl ork s posměšnou parodií poklony. Než s vlajícím pláštěm vyletěl z haly, zašklebil se na stříbrné elfy na tkalcovském stavu. Purpurová elfka se za ním nesouhlasně dívala. Pak se obrátila na šedou řadu lamíí.

„Prošmejděte celý klášter, vy, potomci podsvětí!“ rozkázala jim. „Proleťte všemi chodbami a komnatami! Shromážděte všechny zbývající kněží do ledových vězení. Chrámové sloužící a strážce nepotřebujeme. Jejich životní energie je pro vás, vy věčně hladová stvoření.“

Lamie nadšeně syčely. Pak se vydaly na cestu vykonat své hrůzné dílo. Purpurová elfka však přistoupila úplně těsně k Thuramurovi a pozorovala ho svými studenými ametystovými očima.

„Vy, nositelé duhy, budete ještě zapotřebí,“ řekla tiše.

„Pak, až přijde čas, nasadíte stříbrný tkalcovský stav pro vyšší moc Řetězového knížete.“

Thuramurovo tělo bylo pořád ještě ochromeno mocí ledového kouzla. Nemohl ani zavrtět hlavou. Přesto se však zdálo, že se v jeho pohledu zrcadlil protest, neboť purpurová elfka posměšně řekla: „Ó ano, to uděláte. Obzvláště ty.“ Třela si ránu na rameni. „O to se postarám. Tvá ruka připraví Řetězovému knížeti cestu k absolutní vládě.“

První kapitola

TÁBOR FÉNIXOVÝCH DĚTÍ U SLUNEČNÍHO OKA

HLUBOKO VE FÉNIXOVÉ STEPI

Červené slunce se lenivě přehouplo přes horizont stepi. Jeho žár byl ještě chabý a ospalý, avšak už vyzářovalo náznak prašného horka, které brzy zažene chlad noci. Ranní světlo se odráželo na Slunečním oku, jak tuto zapadlou tůň nazývali rudí elfové. Když se z úsvitu vylouplo stádo šedivých gazel, aby se napilo, vypadalo to, jako by neklidná voda zamrkala na Elyami tisícem světelných oček. Bylo to povzbudivé zamrkání? Nebo se ta tůň vysmívala? Elyami si nebyla jista. Melodie této země pro ni byla ještě pořád cizí.

Elfka seděla sama na skále, kousek stranou od tábora rudých elfů. Nad stany vlála v ranním vánku umělecky vyvedená korouhev kmene Fénixových dětí. Do rudého závoje zahalení strážci s pohupujícím se elfím mečem a krátkými luky na zádech se potulovali po okolí. Nedaleko se pásli chundelatí stepní koně.

Tábor se pomalu probouzel ze svého nočního klidu. Brzy se vše naplní hlasy, písněmi a vůněmi z ohnišť. Elyami byla ale už hodiny vzhůru. Očekávala u tůně východ slunce a přitom něžně hrála na svou inyuru, jejíž ozvučnice se jí chvěla na klíně. Hmatník elfího nástroje měl jen dvě struny, avšak Elyamin smyčec umožnil vyloudit melodie tklivé krásy.

Bylo to její poslední ráno ve stepi, den odjezdu. Elyami chtěla co nejvíce vstřebat z melodie země, co ji obklopovala, než se s ostatními vydá za svým velkým úkolem. Každopádně si to namlouvala. Kdyby však byla Elyami sama k sobě upřímná, tak prostě jen nemohla spát, jak byla rozrušená.

Poprvé od té chvíle, kdy se ona a Elyamur, její bratr dvojče, vydali na tuto cestu posláním, věděli, co je zapotřebí udělat. Našli možnost, jak Řetězového knížete sesadit z trůnu! Elyami sklíčeně vzdychla. Proti Řetězovému knížeti, který si násilím přivlastnil moc ztělesněného boha a se svými nekonečnými hordami již dobyl tolik svobodných zemí, se jí zdál neúspěch nesrovnatelně pravděpodobnější než triumf. Napřímila se – pochyby je neposunou kupředu.

Elyami zírala na hrající si sluneční paprsky nad tůň, zatímco otrhávala trn uschlého stepního kaktusu a zapletla si ho do copu na spánku. Nosila své vlasy měděné barvy na krátko, jen jeden jediný pramen jí padal až hluboko pod ramena. Elyami ráda sbírala malé upomínkové předměty a zaplétala je do vlasů. Některé měla ve vlasech už celou věčnost, jiné neustále vyměňovala. Trn byl důstojným reprezentantem prosté krásy stepi.

U malého stanu na okraji tábora se něco pohnulo. Elyami přimhouřila oči. Někdo vylezl z otvoru stanu, narovnal se a protáhl se vstřícnému slunci. Byl to Elyamur.

Odraz světla jí prozradil, že její bratr si oblékl své brnění z adamantového skla tvrdého jako ocel. Elyamur se otočil a blížil se cílevědomě ke skále, na které se Elyami usadila. Už doma v Liráye byl nepřekonatelný v tom, jak ji vždy dokázal najít.

Elyami na něj hleděla se svraštěným čelem, zatímco si balila svou inyuru. Normálně měla radost, když viděla svého bratra. Dnes však byla rozladěná. Určitě to souviselo s tím, že před nějakou dobou už jedna postava z onoho odlehlého stanu vyklouzla a zmizela v táboře. Elyami věděla přesně, že šlo o Chasri, hrdou válečnici rudých elfů, která jejího bratra při jejich prvním setkání málem usmrtila. A byla stále více přesvědčena o tom, že rudí elfové postavili odlehlý stan jen k jednomu jedinému účelu s dvojsmyslnými písněmi na rtech, zatímco tábor byl postaven u Slunečního oka.

Když Elyamur došel skoro až k ní, zvedla ruku na pozdrav. Jeho měděné vlasy, spletené do tří válečných copů, vlály ve stepním větru.

Působil, že je v dobré náladě. Přes hřbety jeho rukou se však táhly četné dlouhé červené šrámy, jako by se popral s divokou kočkou.

„Á, nové válečné zranění?“ zvolala na něj Elyami místo pozdravu a ukazovala na jeho paži. „Toho jsem si ještě nevšimla. Potřebuješ to obvázat, bratře?“

Elyamur rychle schoval svou ruku pod cestovní plášť. Odvrátil pohled od Elyami k pijícím přízračným gazelám. „Sestry nepotřebují vědět všechno,“ odsekl a snažil se u toho působit klidně. Elyami ho však znala příliš dobře na to, aby přehlédla červeň na jeho tvářích. Elyamur se rád prezentoval jako ušlechtilý, kultivovaný elfský válečník. Odvrácenou stranou toho bylo, že se snadno nechal uvést do rozpaků.

„Neměli bychom se raději soustředit na naše poslání a odjezd?“ dodala jízlivě Elyami. Věděla, že to bylo podlé, neboť její bratr bral svou úlohu stále daleko vážněji než ona. Ale chtěla se hádat.

„Zabalila jsi už všechno?“ odvětil dotčeně Elyamur.

„Samozřejmě,“ odpověděla Elyami, seskočila ze skály a utíkala směrem k táboru. Neměla náladu nechat se svým bratrem vychovávat.

Tábořiště se mezitím zaplnilo životem. Rudé elfky si šly po svých denních povinnostech mezi stany. Všechny do jedné byly zahaleny do rudých šátků, které byly ozdobeny rozmanitým vyšíтым vzorem jejich kmene. Dokonce i jejich děti už se řídily tímto zvykem. Uprostřed toho všeho seděla v podřepu před jedním ze stanů trpasličí dvojčata Gorin a Galdra a kontrolovala svá cestovní zavazadla.

„Á, Elyami,“ volal Gorin a usmál se na ni. Jeho plavé vousy byly spleteny do rozježených copů. Třebaže byl runotepec a ne žádný válečník, nosil typickou drátěnou košili cestujících železných trpaslíků a u sebe měl neustále kromě nezbytné ruční sekery i lehký samostříl. Obransschopnost byla jednou z nejdůležitějších ctností trpaslíků.

„Ptala ses rudých elfů, jestli můžeme dostat ještě více těchto bylinných obkladů?“ zeptal se Elyami ve spisovném jazyce lidských říší.

„Už se stalo,“ kývla a uvědomila si, že se cítí lépe. Měla Gorina ráda. Ačkoliv elfové a trpasličí tradičně nejsou bezpodmínečně nejlepšími

přáteli, naučila se cenit si tohoto tichého runotepce během posledních týdnů plných společně překonaných nebezpečí. Považovala až skoro za dojemné, jak se snažil všechno svědomitě plánovat a kontrolovat.

Oproti tomu jeho sestra Galdra se vůbec nezajímala o zásoby bylin a byla zcela zaměstnána broušením své mohutné křišťálové sekery. Očividně se nemohla dočkat, až konečně zase rozštípne pár orčích lebek. Členka jeskynní obchůzky měla silné blondaté copy a její tváře byly jako u všech trpasličích žen pokryty chmýřím. Na její bradě byly ženské fousky zapleteny do dvou slabých copánků. Svou zkoumavostí a tvrdošíjným bojovným duchem odpovídala spíše tomu obrazu, jaký Elyami až doposud o trpaslicích měla. Ovšem zjistila také, že Galdra byla neochvějnou přítelkyní a do nešvarů se vždy pustila přímo. Připustil to mezitím i samotný Elyamur, který se s ní rád hádal.

„Elyami, pomůžeš mi?“ volal hlas napříč táborem. Přicházel z míst, kde stranou od stanů ležely obě létající užovky. Tito okřídlení hadi, pokrytí lesknoucími se šupinami, se klikatili u země a cukali neustále svými blanitými netopýřními křídly, když vycítili vzrušení z blížícího se odjezdu. Náležitě obtížné to bylo pro Jha Rudru, naložit proviantem letecká sedla létajících osedlaných zvířat. Kněžka Zelji, bohyně zlodějů, měla na sobě zavínovací šaty sytě červené barvy kmene Fénixových dětí, které tvořily půvabný kontrast k její tmavé pleti a jejím černým kadeřím. Tak, jak to bylo u jejího lidu Jhalai běžné, zakrývala její obličej maska. Momentálně to byla lehká škraboška z měkké kůže, která byla ozdobena červenými kosočtverci.

Elyami k ní rychle přiběhla a klekla si před oba osedlané hady na zem. Pak začala tichounce zpívat. Byl to zpěv plný klidu a duševní rovnováhy, který odpovídal zpomalené, podřimující náladě letního odpoledne v lesích Liráyi. Létající užovky se viditelně uvolnily a jejich mohutná těla se poklidně uvelebila ve stepní trávě.

„Mockrát děkuji!“ zavolala Jha Rudra na Elyami s malou strojenou poklonou a zeširoka se usmívala. Elyami vždy potěšilo, když viděla tento zvláštní úsměv. Usmívala se stále méně často od doby, kdy byla

rozbita Šedá krysa, ona skupinka odboje proti vládě Řetězového knížete, které kdysi kněžka zlodějů stála v čele. Elyami pospíchala k Jha Rudře, aby jí pomohla s naložením proviantu.

Letecká sedla létajících užovek byla konstruována jako dvojsedadla, s místem pro střelce za jezdce. Protože však dnes vyrazili na cestu v šesti, byla s pomocí sedlářských dovedností rudých elfů plošina pro zavazadla přetvořena na další místo na sezení. Samozřejmě přiměřeně tomu zbylo méně prostoru pro nezbytné cestovní vybavení.

„Dnes ráno mě Věštkyně zim pověřila, abych na její místo naložila další zásoby,“ vysvětlovala Jha Rudra, zatímco upevňovala kotouč provazu. „Očividně má opravdu v plánu letět sama.“

Elyami vzdychla. „O tom už jsme přece mluvily.“

„Samozřejmě,“ řekla Jha Rudra a jen tak mimochodem vyhodila do výšky minci, aby ji ve vzduchu nechala zmizet. „Ale znáš ji přece. Plazila by se i celou cestu po bříše, kdyby to bylo v boji proti Řetězovému knížeti zapotřebí. No jo, Charamur s ní právě mluví.“

Elyami pohlédla ke stanu pod fénixovým praporem. Ten sloužil stařešinovi ke shromážděním Fénixových dětí a jejich radě nejstarších. Plátěné závěsy zakrývající vchod stanu byly zatažené. Všimla si, že Elyamur a Chasri, Charamurova neteř, stojí spolu v blízkosti poradního stanu a potichu si mezi sebou povídají. Elyaminy oči se zúžily. Jha Rudra jí uštědřila kamarádské poplácání po rameni a povzbudivý úsměv, neřekla však nic.

Právě když Elyami vlekla nahoru další pytel s proviantem, rozhrnuly se plachty poradního stanu a Věštkyně zim vyšla vedle stařešiny kmene Charamura na prostranství. Někteří rudí elfové přerušili své činnosti, aby je mohli koutkem oka nenápadně pozorovat. Elyami a Jha Rudra naložily ještě poslední tašku a pak přešly k ostatním. Připojili se i Gorin a Galdra.

Stařena s labutím peřím, jak Věštkyni zim zelení elfové rádi nazývali, se držela vzdorovitě, jako vždy. Měla na sobě svůj cestovní plášť s bílým kožešinovým lemem a opírala se o dlouhou sukovitou hůl, na

jejíž hlavici byly zasazeny četné safíry v barvě jejích sytě modrých očí. Její bílé vlasy byly svázaný do drdolu jemně vyřezávanými dřevěnými elfími jehlicemi.

Elyami však na kouzelnici něco vadilo. Stařena držela hůl v pravé ruce, zatímco její levá paže – vlastně ta silnější – byla křečovitě pokrčena. K tomu její rysy působily ztrápeněji než ještě před pár týdny. Byly patrně hořké stopy jejího zajetí v rukách orčích válečníků Řetězového knížete, ze kterého ji teprve nedávno dvojčata s pomocí Jha Rudry a rudých elfů osvobodila. Elyami to rozzuřilo, když viděla svou mentorku v tomto stavu.

„Je vše připraveno k odjezdu?“ zeptala se stařena svým temným, lehce drsným hlasem. Změřila pohledem obě létající užovky. Obě zvířata se chovala tiše, jako by měla respekt před jejím přísným pohledem.

„Jak vidím, byla jsi dostatečně předvídavá, že jsi nechala pro mě jedno místečko volné,“ řekla Jha Rudře, když zpozorovala jen způli naloženou plošinu pro zavazadla.

„Alespoň než se vaše paže zahojí,“ odvětila diplomaticky kněžka zlodějí. Elyami zpozorovala lehký úsměv, který se přitom vkradl Jha Rudře do obličejů.

„Dobře,“ zabručela Věstkyně zim. Při svém útěku před orky byla v troskách města Turquara zasažena šípem do ramene. Od té doby uběhl dobrý týden. Uprchlíci se společně s rudými elfy nejprve stáhli před drancujícími orky do stepi. Poté si zde, na břehu Slunečního oka, odpočinuli. Nyní potáhnou nomádští rudí elfové dál a také Elyami a ostatní se musí opět vydat na cestu.

Díky působivému léčitelskému umění rudých elfů byla všechna zranění a šrámy rychle vyléčeny. Jen paže Věstkyně zim byla stále ještě ochrnutá. Elyami se pomalu obávala, že to je možná děsivou vetchostí lidí ve stáří a že už nebude nikdy zcela v pořádku. To by se pak musela Věstkyně zim vzdát svého milovaného způsobu cestování. Stařena obvykle létala říšemi známých i neznámých světů v podobě labutě. I tak však bylo sporné, zda by na to v současné době její kouzelná moc

stačila, neboť Elyami zřetelně vycítila, jak moc zajetí oslabilo auru Věštkyňě, i když se navenek tvářila vyrovnaně.

„Vydejme se tedy na cestu,“ řekla stařena netrpělivě. „Moje nezpůsobilost nás stála dost času. Musíme osvobodit svět.“

„Kam přesně cestujeme?“ zeptal se Gorin s neradostným pohledem na létající užovky.

„Na jihozápad,“ odvětila lakonicky Věštkyňě zim. Galdra si nevrle odfrkla. Stařena si jako vždy nechávala svá rozhodnutí pro sebe a prozradila jen to nejnutnější. „Cestou vám vysvětlím všechno ostatní,“ dodala smířlivě Věštkyňě. „Ale teď naložte zbývající proviant a vyrazíme.“

mlčky naložili všechny svoje věci na sedla, zatímco se kolem létajících užovek shromažďovali další a další rudí elfové. Když byla letecká sedla plně naložena, zavládlo na moment skličující ticho. Charamur, nejstarší z Fénixových dětí, se nakonec chopil slova. Jeho sokolí rysy byly na čele ozdobeny vzorem s granáty. „Nejprve se budeme nadále schovávat ve stepi a podáme zprávu o vašem poslání ostatním kmenům červeného lidu,“ vysvětloval. „Avšak jakmile si to boj proti Řetězovému knížeti vyžádá, budou naše kopí a luky připraveny. Ať vás naše požehnání provází na cestě jako neúnavný vítr.“

Věštkyňě zim se před nejstarším poklonila. „Děkujeme, Charamure. Obávám se, že brzy přijde čas, kdy budeme mít kopí rudých elfů opravdu zapotřebí. Do té doby běžte s požehnáním stepních duchů.“

„Moment!“ zvolala Elyami, která si najednou uvědomila, že skutečně zakrátko odjíždějí. Upřely se na ni všechny pohledy. „Hned se vrátím...“ Na zavazadlové plošině létající užovky chyběly její věci. Ještě si nezabalila. Elyamur ani jednou káravě nezvedl obočí, když Elyami vyběhla. Byl příliš zaměstnaný tím, že nemohl odtrhnout oči od Chasri, která si po jejích boku nerušeně hrála s dýkou. Koutkem oka ještě Elyami zpozorovala, že si Věštkyňě zim rudou elfku měřila pohledem a přitom zamyšleně pokyvovala hlavou.

Vítr intenzivně dul proti Elyami, když se ani ne za hodinu vznášela nad stepí na hřbetě létající užovky. Takto plout vzduchem pro ni byla

čistá dechberoucí svoboda! Seděla úplně vepředu, u opratí, tak mohla nejlépe řídit létajícího hada. Zvíře pojmenovala Yà Myrlion. Příznivý vítr. Elyamur řídil druhou létající užovku. Jmenovala se Yà Syndri. Šťastná cesta.

Během posledních dnů u Fénixových dětí se oba zelení elfové s okřídlenými hady seznámili a vyrazili neustále na cvičné lety. Nabízeli také železným trpaslíkům, aby se chopili opratí. Ti však velmi rezolutně odmítli, i když Gorin se přece jen na hady přemítavě díval. Teď právě seděli oba trpaslíci na sedadlech pro střelce, Galdra za Elyami a Gorin za zády Elyamura. Jha Rudra se krčila na provizorním místě na plošině pro zavazadla za Gorinem, Věstkyně zim seděla u Galdry. V protivětru se držela hrdě zpříma, avšak nedalo se přehlédnout, že svou paži šetrně svírala. Všichni cestující si omotali kolem boků kožené popruhy tak, že ani v prudkých zatačkách nemohl nikdo spadnout dolů.

Elyami si vychutnávala mrštnou sílu osedlaného zvířete pod sebou, zatímco jeho stín tmavě klouzal vysoko nad stepí. Létající užovka se především nechala unášet příznivým větrem, žebra jejího podélného těla byla rozšířena a ona svůj kurz korigovala jen občasným mávnutím netopýřích křídel.

Elyami fascinovaně pozorovala, jak se zem pod nimi pomalu mění. Z prašné načervenalé stepi se stala žlutozelená travnatá zem, kterou místy křížovaly stezky karavan. Stále častěji mýjeli vesničky a městečka: shluky vápnem nabílených budov ve tvaru kostek, které se krčily u tůní nebo vodních toků. Oblast byla kolem dokola zavodněná a protkaná palmovými háji. Blížili se ke klíčové oblasti lidské říše Tar Uzar. Když se na horizontu vynořily obrysy ostrých skalnatých horských hřebenu, pocítila Elyami ve svém srdci náhlý příval radosti. Potřebovala jen chvíli, aby poznala, že ten pocit vyzařuje z létající užovky.

„To jsou Dýkové útesy,“ zvolala Věstkyně zim dopředu, jako by Elyami své vzrušení vyslovila nahlas. „Tam se shlukují létající užovky v předjaří, aby seděly na vejcích, a tam se také Yà Myrlion vylíhl z vajíčka. Lidé z Tar Uzaru již po staletí ovládají umění vycvičit létající

užovky jako jezdecká zvířata. Existuje už jen pět vesnic, jejichž obyvatelé se odváží vyšplhat na útesy a vyjmout z hadích hnízd vejce. Každé z nich má cenu zlata. Cestovat na létající užovce bylo dříve privilegiem vládnoucího Malika a jeho hodnostářů. Teď je to výsadou nejmocnějších služebníků Řetězového knížete.“

Elyami zlostně přikývla. Hodně se toho změnilo od doby, kdy si vojska Řetězového knížete podrobují jednu svobodnou říši za druhou.

„Drž se při útesech!“ instruovala Věštkyně zim Elyami. „A přistaň na jednom z jejich výběžků. Je na čase si promluvit.“

Elyami upravila kurz a dala Elyamurovi znamení, aby udělal totéž co ona. Dýkové útesy se rychle zvětšovaly, zatímco se země rozprostírala pod nimi. Pěšky by na tuto cestu, kterou létající užovky urazí za několik málo hodin, potřebovali mnoho dní. Načervenalé hřebeny útesů vyčnívaly strmě před nimi a směrem nahoru se ostře zužovaly. Elyami si pomyslela, že vlastně vypadají jako ohromné čepele titánů. Nakonec přilétla k jednomu předsunutému horskému hřbetu, který nabízel dostatek prostoru pro přistání. Stádo horských koz se rozuteklo, když mohutná těla létajících užovek přistála na útesu. Jezdci sesedli. S ohnutou paží se Věštkyně zim viditelně s bolestmi hrabala ze sedla, Elyamurovu pomoc však nevrle odmítla. Trpaslíci vypadali, že se jim ulevilo, když mají opět pevnou půdu pod nohama. Bylo to patrné obzvláště na jejich barvě obličejů, která měla po dlouhých hodinách letu lehce nazelenalý nádech.

Zatímco se létající užovky stočily, Elyami se protáhla a rozhlédla se kolem. Na horizontu vyčnívaly štíhlé věže města.

„To už je Zandram Uzar, je to tak?“ zeptala se Jha Rudra, která se rovněž dívala do dálky.

„Ano,“ zabručela za ní Věštkyně zim. „Hlavní město Tar Uzaru. Před námi leží oblast, která je stále hustěji osídlená. To je nevýhodné.“

„Obáváte se, že nás někdo uvidí?“ zeptal se ustaraně Gorin, zatímco se všichni usadili na útesu a rozdělili si bylinkovou placku od rudých elfů.

„Ne nezbytně,“ odvětila Věštkyňě zim. „V rozličných vesnicích nás už určitě objevili. Ale lidé si už mezitím zvykli na to, že pověřím neustále cestují služebníci Řetězového knížete kvůli svému mistrovi. Budou to jednoduše považovat za záležitost vyššího panstva.“

„Ale to přestane platit, jakmile proletíme nad nějakými městy,“ doplnila Jha Rudra.

„Zaručeně,“ potvrdila Věštkyňě zim. „Jsou v nich garnizóny Řetězového vojska s vůdci oddílů, místodržícími, a dokonce nositeli Řetězu. Někdo z nich by si mohl všimnout, že nejsme služebníci Řetězu. Možná už kolují i domněnky, že tu jsou obě létající užovky, které jste ukořistili při mém osvobození. Řetězový kníže není hloupý a jeho vrchní služebníci také ne. Nikdy nesmíte zapomínat na to, že vidí jejich očima.“

Vzpomínka na to, že Řetězový kníže může vybraným přívržencům omotat duši Řetězem a jejich prostřednictvím tak působit, Elyami sklíčila. Sama už mu v této děsivé podobě čelila.

„Co tedy uděláme?“ zeptal se Elyamur netrpělivě.

„Poletíme přímo na jih až k Akvamarínovému moři,“ odvětila Věštkyňě zim. „Pak poletíme podél pobřeží na západ a budeme se držet daleko nad vysokými vlnami, abychom se vyhnuli přístavním městům. Na této trase se můžeme nejlépe skrýt před zvědavými pohledy. Poradíte si s mořským větrem?“

„To doufám,“ řekla Elyami poté, co si s Elyamurem vyměnili pohledy. Zнала moře a jeho vrtkavé větry jen z vyprávění.

„Dobře,“ zabručela Věštkyňě zim.

„A kam přesně máme namířeno?“ zeptala se Galdra.

Věštkyňě zírala zamyšleně před sebe. „Zdráhala jsem se prozradit vám celý plán, abyste se o tuto informaci nemuseli podělit s rudými elfy a tím je vystavit nebezpečí,“ řekla. „Avšak teď můžeme volně mluvit. Nemáme moc času. Chceme-li Řetězového knížete svrhnout, musíme vypátrat čtyři Prameny živlů, a to co nejrychleji. Naši protivníci jsou už zaručeně na cestě k nim, zatímco my ještě ani nevíme, kde je máme hledat.“

„Toho jsme si vědomi,“ zabručela Galdra.

Věštkyňě zim hluboce vzdychla. „Náš omezený čas nám nedovolí, abych vlastními silami pátrala po ukrytých místech Pramenů. Proto teď musíme udělat krok, který činím nerada: Vyhledáme Trojhlavou akademii na útesech Pobřeží vraků, v hraniční provincii Ravikra mezi Lorvií a Tar Uzarem. Tam učí velká mistryně elementární magie. Požádám ji o pomoc.“

„Máte na mysli Kurangru?“ zeptala se Elyami napůl ze zvědavosti a napůl se svíravým pocitem v břiše. Už jednou Trojhlavou akademii viděla ve svém nočním snu.

„Ano,“ potvrdila Věštkyňě zim se zasmušilým pohledem.

„Navštívíme mou starou učitelku, saň Kurangru.“

„Saň?“ opakovala Galdra s blýskavými očima.

„Saň,“ řekla stařena vztekle. „A to pravou saň. Žádného z těch ne-duživých dráčků, které znáš z Tokronských hor. Vůbec nepřemýšlej o tom, že bys měla nějaké ambice zabít draka, jeskynní obchůzkařko. Draci jsou vedle obrů nejstarším a nejmocnějším národem. Nedráždí je – jsou hrdí a krutí ve svém hněvu.“ Obrátila se na Jha Rudru. „To mimochodem platí i pro tebe.“

„Co?“ zeptala se kněžka zlodějů nevinně, zatímco její prsty neklidně přejížděly po záhybech jejích šatů. „Že se nemám angažovat jako někdo, kdo zabíjí draky? Já proti vaší zkušené učitelce nic nemám.“

„Ty víš přesně, co myslím, Rudro,“ odfrkla Věštkyňě zim. „Samo-zřejmě jsi slyšela o pokladech, které všichni draci loupí a shromažďují jako to nejcennější, nebo si nechávají vyplácet od národů smrtelníků jako daň. Ale ty od toho dáš své obratné ruce pryč. Drak má intuitivní smysl pro každý jednotlivý měďák svého pokladu. Je neštěstím každého zloděje ukrást něco z dračího jmění, i kdyby byly jeho prsty vedeny Zeljinou troufalostí. Tak prosím neudělej žádnou pitomost, kněžko stínů.“

„No jo,“ odpověděla Jha Rudra chlácholivě. „Slibuji, že budu rozumná.“

„Dobře,“ zabručela Věštkyňe zim a věnovala Jha Rudře ještě jeden nedůvěřivý boční pohled. „Bohužel musím před Kurangru předstoupit, aniž bych disponovala svými plnými silami. To se nedá změnit. Proto nebudu moci ještě dávat pozor i na vás. Budete na mě čekat před branami Akademie.“

V Galdřině a Elyamurově pohledu se zároveň objevil nesouhlas. Jha Rudra ho vyslovila: „Nenecháme vás samotnou. Právě teď se vám může hodit, že vám budeme krýt záda.“

Stařena hluboce vzdychla. „Kurangra mi byla dobrou učitelkou, ale je také nebezpečná,“ řekla neochotně. „Dochází mezi námi v poslední době k neshodám. Nevím, jak na mě bude reagovat.“

„Jaké neshody máte na mysli?“ vložil se do toho Gorin. Runotepec byl sice zdrženlivý, ukázal se však být tvrdošíjným, když se chtěl něco dozvědět.

„Šlo o to, jak Kurangra zacházela se svým drahocenným pokladem,“ odvětila neurčitě stařena.

„Pohádaly jste se o zlato a šperky?“ zeptal se Elyamur nevěřičně.

Věštkyňe zim se zasmála. „Ne všichni draci hromadí jen materiální bohatství. Mnozí mají vyvinutější vkus také pro speciální poklady, po kterých pak dychtí víc než po čemkoliv jiném. Někteří sbírají knihy, jiní umělecká díla nebo unášejí hezké mládence a děvčata. Kurangra sbírá mistry magie.“

„Máte na mysli, že odvlče mocné mágy?“ divila se Elyami.

„Ne. To by jí přišlo příliš banální,“ odvětila stařena. „Kurangra vyučuje kouzelnickému umění žáky ze všech možných národů. Bere si k sobě jen ty nejnadanější a není přítom pruderní ve výběru učebních metod. Veškerou svou mocí z nich vytáhne to nejlepší, ať prastarým kouzelnickým věděním jako podnětem, ať nemilosrdným drilem, nebo příležitostným výbuchem plamene. Kdo tuhle její výuku přežije, patří k těm nejschopnějším cechu magie. To je její sbírka a její celá pýcha.“

„A jaké problémy se přitom vyskytly?“ přerušil ji opatrně Gorin.

Věštkyňe zim chvíli váhala, než pokračovala dál: „Co jednou bylo součástí dračího drahocenného pokladu, to jí také zůstane napořád. Když její žáci opustí Akademii a vyrazí do světa, pozoruje je Kurangra i v budoucnu jako svoje vlastnictví. Sláva, kterou si svou dovedností získají, připadne znovu Kurangře a její Akademii.“

„Vy patříte k dračímu pokladu?“ zeptala se Elyami. Věštkyňe zim její otázku ignorovala.

„Od každého žáka si ponechává jednu kadeř vlasů, uzavřenou v drahocenném krystalu. Tím ho může kdykoliv povolát k sobě,“ vysvětlovala. „Ano, i moji. A dokonce i *jeho*, i když od té doby stojím mimo její moc.“

Elyami věděla přesně, o kom Věštkyňe zim mluvila. Dáman, ze kterého se později stal Řetězový kníže, rovněž navštěvoval Trojhlavou akademii. Muž, kterého stará Věštkyňe kdysi milovala.

„Znovu a znovu sahá Kurangra po svých bývalých žácích, aby je vysílala na cesty s určitým posláním,“ pokračovala Věštkyňe zim. „Jednou šlo o to obstarat pro ni vzácnou kouzelnickou knihu, jindy prozkoumat runu Stínových obrů – Nephilimů – nebo důrazně přesvědčit velmi slibného žáka o tom, aby přestoupil na Trojhlavou akademii. Ze začátku jsem se do toho pouštěla. Později jsem měla důležitější věci na práci, například zachránit tento svět. Kurangře se to vůbec nelíbilo. Draci nemají rádi odmítnutí.“

„Rozumím,“ zamumlal Gorin.

„A proto vás doprovodíme,“ trval na svém Elyamur.

„Ne, nedoprovodíte,“ odfrkla Věštkyňe zim rozhodně. „Kurangru vyhledám sama a zeptám se jí na místa čtyř Pramenů živlů. Můžeme jen doufat, že cena za její vědění nebude příliš vysoká. Poté se co nejrychleji vydáme k Pramenům, abychom sesbírali jejich esenci.“

Podívala se přísně na skupinku před sebou. Nikdo se jí už neodvážil oponovat.

„To je všechno,“ řekla Věštkyňe rozzlobeně. „Vyrazíme na cestu.“ Těžkopádně se zvedala a opírala se přitom o svou hůl. Elyami

ji starostlivě pozorovala. Nedovedla si představit, že by tato člověčí žena ve svém oslabeném stavu měla brzy čelit skutečnému drakovi. Drakovi, který je asi zřejmě všechno možné, jen ne přátelsky naladěný.

„Do Trojhlavé akademie bychom mohli dorazit ještě dnes,“ vysvětlovala Věštce zim, zatímco všichni zase nasedali na létající uřovky. „Nechci ale v žádném případě využít Kurangřiny pohostinnosti přes noc. Čím nezávadněji, tím lépe. Proto budeme tábořit dál od Pobřeží vraků. Akademii navštívím zítra ráno.“

Elyami nepřítomně kývla, již napůl zaměstnána tím, aby naladila Yà Myrliona na let. Ještě dnes dorazí k moři. A zítra je čeká poklad tříhlavé saně.

Druhá kapitola

NA POBŘEŽÍ VRAKŮ

NA POHRANIČÍ MEZI LORVIÍ A TAR UZAREM

Vzduch byl naplněn křikem mořských ptáků a chutnal slaně. Gorin si odfrkl. Pro obyvatele podzemního horského království byl tento pach cizí, a k tomu byl rozhodně příliš vlhký. Runotepec se společně se svými druhy brodil větrem rozrytými vřesovišti, na kterých traviny, pobřežní trávy a bodláky s fialovými korunami rostly výš, než byla trpaslíkova hlava. Gorin neustále klouzal a padal na kluzkých kamenech pokrytých načervenalým mechem.

Avšak bylo pro něho pořád příjemnější vybírat z vousů otravné bodláky než sedět nad mořem v sedle na zádech létající užovky. K poslední etapě cesty se Gorin ve vzpomínkách jen velmi nerad vracel.

Drsné mořské větry si s létajícími plazy a jejich jezdci pohrávaly jako s hracími míči. Několikrát elfové málem ztratili nad zvířaty kontrolu. Jednou je náhlý prudký náraz větru srazil tak hluboko dolů, že se málem zamotali do takeláže obchodní plachetnice. Při této příležitosti vychrlila Galdra úplně nové nadávky, pro které Gorin při nejlepší vůli nenašel odpovídající výrazy ve spisovném jazyce.

Nakonec však na příkaz Věštkyňe zim přilétli k pobřeží a noc strávili v bezpečí několika skalisek. Krajina vůkol působila pustě a málo osídleně. Bylo nepravděpodobné, že by zde na sebe přitáhli nežádoucí pozornost. Když příštího rána Věštkyňe zim vyrazila na cestu za Kurangrou, zůstali Gorin a ostatní u létajících užovek. Těžce se opírajíc o svou hůl putovala stařena vysokou trávou. Několik bílých pramenů vlasů se jí v mořském větru uvolnilo z drdolu. Gorinovi připomínala strom s třepetajícími se větvemi, ohnutý, a přece vzdorovitě vzpřímený. Všichni se za ní dívali, než zmizela za plochým vrcholkem kopce.

„Stejně jsem toho názoru, že by dávalo smysl, kdyby se mohla spolehnout na to, že má krytá záda,“ zamumlala Jha Rudra nesouhlasně.

„Silná trpasličí sekera nemůže proti drakovi být nikdy na škodu,“ dodala zlostně Galdra. Elyamur k tomu nic neřekl, jen se jednoduše opásal svým mečem. A tak si všichni přichystali svou výzbroj, zanechali létající užovky v bezpečí skalisek a s určitým odstupem jednomyslně následovali Věštkyňi zim.

Nebylo těžké ve vysoké trávě rozpoznat její stopu. Vedla jednu nebo dvě míle pustinou a nahoru do dalšího kopce, jehož vrchol korunovala mechem porostlá skaliska. Odtud seshora mohli dohlédnout až k nedalekému strmému pobřeží. Několik stovek metrů před nimi se útesy prudce svažovaly do moře. Na druhé straně, kde se lámal okraj, se až k horizontu rozprostíralo modrošedé Akvamarínové moře, protkané malými ostrůvky. Mezi nimi ležely ony záludné mělčiny a útesy, které podle vyprávění Věštkyňe zim propůjčily Pobřeží vraku jeho jméno. Rackové křičeli, příboj se tříštil hlasitě o skály. Nedaleko do moře padal potok připomínající tenký šedý vodopád.

Na okraji útesů se tyčily četné malé budovy postavené z polních kamenů. Měly doškové střechy a působily skromně, téměř zpustle. Gorin při pohledu na ně musel myslet na hnízda mořských ptáků. V blízkosti domů vedla široká plošina přímo dolů do skály útesů. Po několika metrech končila u mohutné, železem pobité brány. Gorin rozeznal už z dálky kvalitní konstrukci s runami, vyztuženou ocelovými pruhy, která by se spíše hodila k nějaké pevnosti než k pobřežní vesnici.

Věštkyňe zim právě scházela k bráně, štíhlá bílá postava na pozadí temné cesty. Křídla brány se sama rozletěla a stařena zmizela v jejím chřtánu.

Gorin napůl očekával, že se za ní křídla stejně sama od sebe zavřou. Avšak ta zůstala vábivě otevřená.

„Tam dole se něco pohnulo,“ řekl Elyamur, jehož elfí oči dohlédly dál než oči lidí nebo trpaslíků. „U oken a dveří domů stojí lidé a sledují

nejspíš příchod stařeny s labutím peřím. Mají na sobě róby různých barev.“

„To jsou Kurangřini žáci magie,“ vysvětlovala Elyami šeptem a posadila se na velký kámen. „Ti v bílých hábitech jsou mentalisté, v černých jsou zaklínači a v červených jsou elementaristé.“

Gorin zamýšleně přikývl. Vědění zelené pěvkyně ho vždy tak trochu děsilo. Získala ho v jednom z oněch nočních vidění, která elfové občas dostanou od Snící královny. Oproti tomu sloužil trpaslíkovi spánek k odpočinku od práce, ne pro tajuplné obrazy.

„Skálou se táhnou jeskyně,“ broukla zkušeně Galdra, která právě násadou své křišťálové sekery poklepávala na zem kolem dokola. „Voda se pracovala daleko a všechno tady vyhloubila.“

„Ano,“ potvrdila Elyami. „Tak jsem to viděla. Budovy nahoře jsou prostory na spaní. Akademie se nachází pod našima nohama.“

Jha Rudra chodila neklidně sem a tam. „Kladu si otázku, jestli tu někde jsou vchody do postranních jeskyní, které třeba vedou až do Akademie,“ mumlala s výmluvným pohledem směrem k jeskynní obchůzkaře. „Pak bychom se mohli nepozorovaně přiblížit.“

„Jen doufám, že si to ta saň nevyloží jako útok, až si nás všimne,“ odpověděl Gorin skepticky.

„Co jiného máme dělat?“ reptala Galdra.

„Vyčkávat a pozorovat?“ odvětil Gorin, i když dobře věděl, jak nerada to slyší.

„Vidíte to také?“ zeptal se náhle Elyamur, který stál vzpřímeně na kameni za Elyami a ukazoval přes vřesoviště do vnitrozemí. Gorin sledoval, kam míří jeho prst.

Od pobřeží směrem k nim se rychle přibližoval namodralý odlesk ohně. Víc než jen odlesk ohně – řetěz plamenů. Gorin napočítal celkem sedm ohnivých siluet, které se blížily k jejich kopci v širokém půlkruhu.

„Pekelní psi!“ zakřičela Elyami na poplach. Teď je poznal i Gorin: Siluety byla stvoření připomínající mohutné vlčáky s groteskně rozšířenými čelistmi a dlouhými, jako nože ostrými zuby. Jejich svalnatá těla

byla pokryta černočernou srstí, nad kterou tancovaly modré plamínky, aniž by ji spálily. Bestie uháněly dlouhými skoky trávou směrem k nim. Z nozder jim šlehal modrý oheň.

Jeden z pekelných psů zaklonil hlavu a vydal ze sebe dlouhé táhlé zavytí, které zároveň znělo jako praskání lačného ohně. Zbytek smečky se přidal. V jejich hlasech zněl triumf, triumf dosažení jisté kořisti.

„Odkud se tu vzali?“ zavrčela Galdra napůl udiveně a napůl rozhořčeně, zatímco vyskočila na nohy a vytasila svou křišťálovou sekeru z pouzdra na zádech. Gorin neodpověděl. Byl zcela zaměstnán tím, aby nabil svůj samostříl. Galdřina otázka byla velmi opodstatněná. Pekelní psi byli stvořeními podsvětí, která se potloukala zemí smrtelníků, jen když je nějaký zaklínač přinutil mu sloužit. Že tahle smečka loví zrovna tady, uprostřed vřesovišť, nebyla náhoda. Někdo ji na ně cíleně poslal, zaručeně nějaký válečný kouzelník ve službách Řetězového knížete.

Gorin namířil svým samostřílem na pekelného psa, který s tím triumfálním zavytím začal. Byla to mimořádně mohutná bestie s malými očima bez zřítelnic. I přes tu vzdálenost mohl Gorin rozpoznat, že hrozivě žhnula. Rád by použil jeden z kouzelných runových šípů, které sám vyrobil, avšak proti stvoření ohně byly jeho ohnivé šípy neúčinné. Gorin pečlivě zamířil a vystřelil. Jeho válečný šíp svištěl na pekelného psa. Jakmile se však vnořil do plamenné aury stvoření, shořel během jednoho úderu srdce na popel, aniž by se černé srsti vůbec dotkl.

Nejinak se dařilo šípům, které vystřelili Elyami a Elyamur ze svých krátkých luků na druhé dva pekelné psy.

Obrovský pekelný pes otevřel tlamu. Mezi řadami jeho zubů zasyčela modře žhnoucí ohnivá koule, udeřila do úbočí kopce a v mechu zanechala velkou spálenou skvrnu. Ostatní pekelní psi udělali totéž. Vzduchem svištěly další ohnivé koule.

„Pryč odtud!“ vykřikl Elyamur a seskočil ze svého kamene.

„Potřebujeme úkryt!“

Sbalili zbraně a pádili z kopce dolů. Gorin viděl zlost v Galdřině obličejí. Nenáviděla ústup.

Všem bylo jasné, že v okolí je jen jedno místo, které by je ochránilo před plamenným vztekem pekelných psů: kamenná plošina, která vedla dolů do útrob útesů. Portál Trojhlavé akademie.

Gorin utíkal tak rychle, jak jen to jeho trpasličí nohy a drátěná košile dovolovaly. Trpaslíci vydrželi velkou zátěž, avšak rychlost nebyla jejich silnou stránkou. Jha Rudra a Elyami utíkaly výrazně rychleji. Elyamur se však držel vzadu na úrovni Galdry. Očividně si elfský válečník nechtěl nechat předhazovat, že prchnul ještě před trpaslicí. Gorin se ustaraně ohlížel přes rameno.

Seďm pekelných psů za nimi uhánělo z kopce dolů. Ta největší bestie utíkala několik tělesných délek napřed. Znovu rozevřela chřtán a další ohnivá koule prosvířela nad hlavami prchajících a vybuchla na zemi před nimi. Jha Rudra náhle změnila směr, aby se vyhnula plamenům šlehajícím kolem ní. Bylo jen otázkou času, kdy je na tomto volném prostranství zasáhnou – pokud je pekelní psi už předtím nedoženou a nerozcupují svými špičáky.

Domečky z polních kamenů se mezitím značně přiblížily. Gorin mohl rozeznat za okny obrysy postav, které vzrušeně gestikulovaly. Lidé uvnitř zřejmě napjatě sledovali jejich útěk.

„Mohli by klidně vyjít ven a pomoci nám, místo toho, aby zvědavě přihlíželi, jak utíkáme!“ odfrkla Galdra.

„Není čas na uraženou pýchu,“ křikla na ni Jha Rudra. Pak najednou zabrzdila a pozměnila směr. Elyami učinila to stejné.

Gorin viděl, že se vyhýbají velkému otvoru v zemi, který zpočátku považoval za nějaký druh pramene. Pak však rozeznal, že to byla díra zející v kameni útesu. Zespona slyšel řev vlnobití. Tam to šlo přímo dolů do moře. Gorin udělal rovněž oblouk kolem otvoru. To bylo to zaváhání, které přední pekelný pes potřeboval k tomu, aby je dohnal. Gorin už cítil vlnu horka, která se valila zezadu. Bestie mu s vylázněným jazykem už téměř dýchala do týlu.

Jha Rudra se v běhu otočila plynulým pohybem, vytáhla svá vrhací železa ze šatů a vrhla obě zbraně najednou. Mnohonásobně rozvětvená

železa připomínající ocelové jelení paroží, rozbrzdila vzduch a zavrtala se do těla pekelného psa. Na okamžik se Gorin bál, že skončí v plamenech jako jeho šípy ze samostřílu. Avšak magické čepele zazářily modře a udělaly do hořícího ramene bestie široké tržné rány. Zakňučela, spíš rozhořčeně než plna bolesti. Vrhací železa se s bzukotem vrátila zpět do rukou své mistryně.

V tom momentě přiskočila Galdra k pekelnému psovi a rozmáchla se sekerou z aidioského křišťálu proti bestii z podsvětí. Dlouhé špičáky po ní chňapaly, avšak Galdra se pod nimi skrčila a vyhnula se. Čepel její sekery se zařala hluboko do hrudníku bestie. Pekelný pes zavyl a pokusil se vytrhnout. Galdra svírala svou sekeru pevně oběma rukama a trhnutím prudce otočila násadou. Pekelný pes spadl na bok a zůstal ležet na okraji díry. S válečným pokřikem se Elyamur odrazil od země a vzduchem záutočil na bestii. Do pláště tanečníka v oblacích se zahryzly modré plameny ve chvíli, kdy stvůře zasadil kopanec. Galdra stihla akorát ještě vytáhnout svou sekeru, zatímco pekelný pes přepadl přes okraj díry. S vytím spadl do moře a šumějící příliv ho lačně pohltil.

Galdra ze sebe vydala triumfální pokřik. Pak udeřila ohnivá koule přímo vedle ní do trávy. Šest ostatních pekelných psů ji skoro dostihlo a zdálo se, že ztráta vůdce smečky je spíše ještě více podráždila.

„Pojďte! Pryč odsud!“ zařval Elyamur a hasil při běhu plamínky na svém plášti. Poslední metry na plošinu dobíhali společně, pak po cestě dlážděné kameny dolů, do nitra skalisek. Vlevo a vpravo od nich dopadaly ohnivé koule, až proběhli otevřenými křídly brány pobité ocelí. Gorin doufal, že se za nimi zabouchnou. Avšak křídla brány se nepohnula. Zůstala nadále otevřena a vypadala, že i pekelní psi jsou vítáni. Za prchajícími se klenbou rozléhalo funění bestií. Nezbývalo jim nic jiného než běžet cestou hlouběji do srdce útesu, zatímco se na ně valilo smrtelné horko sálající z podsvětích stvoření. Hnali se tunelem ústícím do velké sluje.

Do jeskyně dopadalo denní světlo širokým otvorem směřujícím k moři.

Světlo se odráželo od hromad zlatých mincí, mezi nimiž se třpytily drahými kameny posázené číše a umělecké klenoty, runami ozdobené čepele, pozlacené části brnění a nesčetné další skvosty. Uprostřed toho bohatství odpočívala saň.

Její tělo bylo dlouhé jako plachetnice, které Gorin viděl na moři, a bylo pokryto červeno-zelenými krunýřovitými šupinami. Ocas a jeho mohutné ostny mu připomínal silný palcát, drápy ostré šavle. Složená blanitá křídla by rozložená zaručeně zaplnila celou jeskyni. Z ramen saně vyrůstaly tři dlouhé krky. Každý nesl rohy korunovanou hlavu, jejíž rty byly škodolibě zvlněné a odhalovaly špičky krokodýlích zubů. Z malých plazích oček svítila nebezpečná inteligence.

„Ááá,“ syčela pravá dračí hlava spokojeně. „No konečně jste tady.“ Gorin nyní uviděl Věstkyni zim, která stála naproti sani. Hluboce vzdychla.

Gorin vrhl uštváný pohled přes rameno. Pekelní psi je pronásledovali až sem a dřepěli teď před vyústěním chodby v řadě na podlaze. Zdálo se, jako by jejich plamenný vztek byl ten tam. Nepohnuli se a jen pozorovali žhnoucíma očima, co se děje.

„Je přece příjemnější, když žádný host nemusí čekat venku za dveřmi,“ zaduněla levá hlava saně.

„Nyní vás, duše dvojčat, tedy poznávám osobně,“ doplnila ta prostřední. „To bude zaručeně... zajímavé.“

„Znamená to, že tyhle pekelné psy na nás vůbec nepoštvál Řetězový kníže?“ zeptala se Galdra rozhořčeně. Kurangřiny hlavy se dunivě zasmály.

„Nikdo by se neodvážil provádět na mém území proti mé vůli nějaká zaklínadla, malá válečnice,“ řekla pravá hlava.

„A nikdo nesmí Kurangře vyčítat, že je špatnou hostitelkou,“ doplnila levá. „Proto jsem vás pozvala dál.“

Věstkyně zim se k nově příchozím otočila se svaštěným čelem. „Štvaly vás snad tyto stvůry od tábora až sem?“ zeptala se nedůvěřivě. Gorin a ostatní se podívali rozpačitě jeden na druhého.

„Ne,“ odpověděla Jha Rudra tak vyrovnaně, jak to jen šlo. Její hlas se jen lehce zachvěl kvůli Kurangřině blízkosti. „Prozkoumávali jsme okolí tábora a putovali jsme přitom směrem k útesům.“

Věštkyňě zim zavrtěla mlčky hlavou. Kurangra si slastně podepřela pravou hlavu prackou.

„Nejsi na ně dost přísná, Odrano,“ zasyčela.

„Občas nějakého žáka spolknout nesmírně pomáhá udržet ty ostatní pod kontrolou.“

„Ano, o něčem na ten způsob právě také přemýšlím,“ zamumlala Věštkyňě zim. Nespokojeně sledovala, jak Jha Rudřin pohled putuje po zlatém pokladu saně, a zdálo se, že krátce setrval na určitém místě. Pak se opět obrátila na Kurangru.

„Tedy dobrá. Dovolte mi, abych vám představila své chráněnce. To jsou Elyami a Elyamur, potomci břízy z lesní pozemské říše Liráyi, a Galdra z jeskynní obchůzky a Gorin od runotepců, železných trpaslíků z Tokrondu, říše pevností. Kromě toho Jha Rudra, stará přítelkyně.“

„Dvě dvojice dvojčat, jak vidím,“ zaduněla Kurangřina levá hlava.

„Vskutku,“ řekla Věštkyňě zim. „A obě dvojice naplňují podmínky orákula, které jsem kdysi přijala. Mají potenciál sesadit Řetězového knížete z trůnu. Ukáže se, kdo z nich je k tomu nakonec předurčen.“

„Jaká to zajímavá konstelace,“ řekla Kurangra zamýšleně sama pro sebe.

Její levá hlava se na svém dlouhém krku naklonila dopředu a pohybovala se najednou přímo nad dvojčaty. Malé zlatožluté svítící oči vypadaly, jako by se zavrtaly do Gorinovy duše, když si ho Kurangra intenzivně měřila pohledem. Pak saň stáhla svou hlavu zpátky a obrátila se opět na Věštkyňi zim.

„Dobře, že jsou tady, Odrano,“ řekla. „Usnadní to náš pohovor, když jsou na dosah všichni, kterých se to týká.“

„Je to možné,“ odvětila stařena s ustaraným postranním pohledem směrem ke dvojčatům. Gorin se ptal sám sebe, jestli udělali nějakou závažnou chybu.

„Tedy,“ pokračovala věcně Věštkyňe zim. „Jak už jsem zmínila, konečně jsem zjistila, jak mohl Dáman uchvátit moc boha podsvětí. Srazil Nidhanase k zemi kopím se čtyřmi hroty, které bylo ukováno ze čtyř žívlů v jejich nejčistší podobě. Trůn podsvětí spoutal řetězy ze stejného nezníitelného kovu. Když my ale teď sami...“

„Moment, prosím,“ zaprskala Kurangřina levá hlava a shýbla se dolů k Věštkyňi zim. „Tvá odhalení jsou jistě zajímavá, Odrano. Hned si o tom popovídáme. Předtím si však promluvíme o čtyřech závazcích, kterými jsem tě, žačko moje, pověřila prostřednictvím různých poslů. V posledních letech jsi nepovažovala za nutné se se mnou spojit. Ale předpokládám, že mi dnes budeš prezentovat své výsledky?“

„Ne,“ řekla Věštkyňe zim rozhodně a opětovala nebojácně pohled dračích očí. „Bohužel jsem byla zaměstnána naléhavými záležitostmi.“

„Co mohlo být naléhavějšího než prokázat vděčný respekt své staré učitelce?“ zeptala se cíhavě pravá hlava.

„Zastavit Řetězového knížete, samozřejmě!“ odvětila Věštkyňe zim netrpělivě.

„Ach, Odrano,“ vzdychla levá hlava a vychrlila sírový oblak kouře. „Ještě pořád se handrkuješ s Dámanem? Vy dva jste byli tak hezký pár... Měli jste si společně podrobit svět, místo toho, abyste spolu celý život bojovali.“

„Podceňujete vážnost situace, Kurangro!“ zvolala s důrazem Věštkyňe zim. „Padl Bůh. Smrtelník vládne nad mocnostmi podsvětí podle svých nálad. Nejedná se o nějaké názorové rozdíly mezi Dámanem a mnou. Vám ve vaší odloučenosti ušlo, nakolik už Řetězový kníže se svou rostoucí mocí otrásl řádem! Je možné, že vás doposud ignoroval, možná z respektu, možná z taktické vypočítavosti. Avšak jeho cílem je absolutní kontrola a jednou bude usilovat o to, aby korouhev Řetězu zavládla také nad Trojhlavou akademií. Nemůžete se navěky vyhýbat tomu, jak se věci vyvíjejí, Kurangro!“

Z krunýřovitého hrudníku saně se ozvalo nebezpečné zabručení.

„Neodvažuj se poučovat svou mistryni!“ odfrkla pravá hlava. Gorin cítil, jak hněv saně otřásl slují. Rozevřela tlamu a nadula nozdry. Bez-mocně musel Gorin přihlížet, jak se z hltanu saně vychrlil ohromný oheň a jako syčící válec plamenů se snesl na hlavu Věštkyňe zim. Stařena zdvihla svou safírovou hůl. Kolem ní zazářil stříbrně se třpytící oblouk. Víc Gorin nemohl rozeznat, neboť nápor dračího ohně Věštkyňi zim podtrhl nohy a mrštil s ní tvrdě o zem. Tělo Věštkyňe zim narazilo s ošklivým skřípěním na skálu. Bolestivě zasténala.

„Ne!“ zařvala Galdra a běžela se zdviženou křišťálovou sekerou ke Kurangře. Elyamur vytáhl svůj meč a rovněž se hnal kupředu. Také Gorin mechanicky nabil svůj samostříl, zatímco se v něm rozprostřelo studené zděšení.

Kurangřina prostřední hlava se naklonila proti dvojčatům a plivla před jejich nohy varovné plameny.

„Přestaňte!“ zaduněla levá hlava hlasem, který jako by pronikl Gorinovou duší. Vmžiku nebyl schopen pohnout ani jedním svalem. Jeho tělo bylo jako ztuhlé, ochrnuté pouhou Kurangřinou vůlí.

Se spokojeným odfrknutím se saň obrátila k Věštkyňi zim. Stařena se namáhavě postavila opět na nohy. Zdálo se, že ji její magie ochránila před zlobou plamenů, avšak její levá paže visela dolů a působila bolavěji než kdy před tím.

Kurangřina levá hlava se sehnula dolů k Věštkyňi zim a pozorovala ji s přivřenými očima.

„Kdo tě tak zřídil?“ syčela saň rozhořčeně. Věštkyňe zim se na ni podívala. Bílé prameny vlasů se jí lepily na krvavou tržnou ránu na čele.

„Vy sama, Kurangro,“ odvětila unaveně. „Před několika málo údery srdce.“

„To jsem neměla na mysli!“ zařvala rozzuřeně pravá hlava.

„Jak se může stát, že se žákyně Trojhlavé akademie lépe neubrání jednoduchému úderu plamenů? To by se ti nemělo stát! Byla jsi druhá nejlepší v tvém ročníku, Odrano. Co se stalo s tvou silou?“

„Byla jsem notnou chvílí uvězněna v Nephilimově zaklínací kleci,“ odvětila Věštkyňě zim klidně. „Teprve před nedávnem mě dvojčata osvobodila. Moje aura je však ještě oslabena.“

„Kdo se opovážil?!“ burácela pravá hlava. Měřila si Věštkyňi zim nedůvěřivě pohledem.

„Dáman!“ zavrčela pak a plivla rozzuřené plameny proti stropu jeskyně. „Kdo jiný. Může být sice mým mistrovským žákem, to mu však nedává právo zacházet takhle s ostatními absolventy Trojhlavé akademie!“ Kurangra se škaredě podívala na Věštkyňi zim svýma zlatožlutýma očima. Stařena nic neříkala. Bylo na ní vidět, že se snaží ovládat. Na chvíli bylo ve sluji ticho. Gorin nemohl ještě pořád pohnout ani prstem. Jen saň zamyšleně odfrkovala. „Ty jsi tedy toho názoru, že je na čase naučit Dámána troše respektu?“ zeptala se nakonec.

„Přesně to je náš cíl,“ odvětila Věštkyňě zim. „Vykázat Řetězového knížete do jeho mezí.“

„Dobře!“ burácela pravá hlava. „Pak tě pověřuji úkolem to udělat, Odrano. Už jako varování pro ostatní absolventy. Zbytek můžeš zařídit později.“

„Jak si přejete.“ Věštkyňě zim kývla oddaně, nemohla však potlačit lehký úsměv, který přešel do bolestné grimasy. „Avšak budeme potřebovat vaši pomoc. Musíme zpřetrhat věčné řetězy, kterými Řetězový kníže připoutal svou moc k trůnu podsvětí. To dokáže jen zbraň ze stejného materiálu, jako jsou řetězy. Čtyřzubec, jaký si vytvořil i Dáman.“ Stařena ztichla a klesla na skálu na podlaze jeskyně. Po krátkém nadechnutí pokračovala: „Abychom mohli tento čtyřzubec ukovat, potřebujeme esence živlů v jejich nejčistší podobě. Ne tu břěčku, co destilují alchymisté. Mluvím o esenci, která se čerpá přímo ze čtyř Pramenů živlů. Prosím vás, abyste se se mnou ještě jednou podělila o svou moudrost: Kde se nacházejí tyto Prameny a jak se člověk může zmocnit jejich esence?“

„Zajímalo by mě, kde o tom Dáman mohl získat vědomosti,“ syčela zamyšleně prostřední hlava, která byla doposud zdrženlivá. „U mě

každopádně ne. Samozřejmě bych ti mohla prozradit, kde se Prameny nacházejí. Avšak tato zpráva je nadmíru tajná.“

„A má svoji cenu,“ doplnila levá hlava.

„Očividně to patří k úkolu, který jste mi udělila,“ namítla Věštkyňě zim. Pravá hlava však opovrzhlivě zavrčela. „Moji žáci vyřizují úkoly samostatně,“ zaduněla.

„Když k tomu potřebuješ moji pomoc, je to tvoje věc,“ doplnila levá. „Já ti ji poskytnu za přiměřené školné.“

„Dobře,“ zabručela stařena. „A byla byste nejdřív tak laskavá a zbavila moje chráněnce vašeho kouzla? Nemyslím si, že by se tu chtěl někdo angažovat jako pobíječ draků.“ Věnovala Galdře a Elyamurovi varovný pohled. Kurangra zaprskala a zdvihla jen tak mimochodem pařát. Gorin se sesunul na kolena. Jeho tělo se mohlo konečně opět hýbat! Avšak ruce a nohy byly úplně v křeči. Vedle něho klela Galdra, zdálo se, že se jí vede stejně.

„Strigaza, říše čarodějnic,“ řekla náhle levá hlava.

„Jak prosím?“ odvětila opatrně Věštkyňě zim.

„Doneslo se mi, že sis v posledních desetiletích s čarodějnickou baronkou ze Strigazy vybuodovala dobré vztahy, Odrano,“ pokračovala Kurangra. „Tyto kouzelnické kněžny občas přivedou zcela obdivuhodné žákyně. Chci je pro Trojhlavou akademii. Samozřejmě jen ty nejlepší. Řekněme každých sedm let tři nadané žákyně výměnou za přiměřené kouzelnické vědomosti.“

„To je samozřejmě v kompetenci Konventu třinácti baronek, aby o tom rozhodly,“ odvětila zdráhavě Věštkyňě zim. „Především proto, že se Strigaza mezitím stala součástí Řetězové země, a také že by kouzelnická škola Řetězového knížete mohla mít zájem o magickou moc čarodějnické říše.“

„Hm, teď se staráš o Dámána,“ řekla opovrzhlivě pravá hlava.

„To je cena,“ pokračovala netečně levá hlava. „Přesvědč čarodějnickou říši a zajisti mi žákyně. Pak se s tebou podělím o tajemství Pramenů živlů.“

Věštkyně zim chvíli váhala, pak přikývla. „Budiž. Jakmile dotáhneme naše posláni do úspěšného konce, vyrazím do Strigazy, abych si promluvila s čarodějnickou baronkou.“

„Ó ne,“ burácela pravá hlava. „Nejprve splníš svou část obchodu a půjdeš do Strigazy. Pak obdržíš na oplátku vědomosti, které potřebuješ.“

„Na to není čas!“ naléhala Věštkyně zim. „Máte mé slovo, že svým závazkům dostojím. Znáte mě. To musí stačit.“

„Nač takový spěch?“ zeptala se nedůvěřivě levá hlava. „Dáman přece buduje svou říši už tolik let. Co záleží na několika týdnech?“

„Všechno!“ zvolala Věštkyně zim. „Dáman také ví o moci duší dvojčat a přivedl si vlastní dvojčata. Dva orky, kteří rovněž naplňují podmínky orákula. Kostěného válečníka a zaklínačku duchů z klanu Krvavého řetězu.“

„To je také zajímavé,“ zaduněla šeptem prostřední hlava. „A jaký význam v tom mají oba orkové?“

„Verdikt orákula, který jsem kdysi obdržela, připouští více než jeden výklad,“ vysvětlovala Věštkyně zim. „Tak, jak to u takových druhů verdiktů bývá. Elyami?“ Podívala se naléhavě na zelenou pěvkyni. Elfka se podívala trochu znepokojeně na saň, předtím, než jasným hlasem zarcitovala verdikt, který Gorin znal až příliš dobře:

„V noci bez lundy, pod žhnoucím letem Fénixovým
nechtě jdou duše dvojčat po neblahých stezkách světa,
v lásce i sporu ať jedno jsou.

Moc železných obručí umějí srdnatě zlomit,
ze Rzivého trůnu knížete shodit,
a svobodu z moci řetězů dát.“

„Tak je to,“ zabručela stařena a držela si při tom v sevření svou zraněnou paži. „Vykládám si tento verdikt tak, že dvojčata osvobodí říše

světa z moci Řetězového knížete. Řetězový kníže se ovšem drží jiné interpretace. Vychází z toho, že on bude vysvobozen z řetězů, které ho k trůnu poutají, aby mohl konečně neomezeně vládnout. Proto vyslal svá vlastní dvojčata. Mají ukovat čtyřzubec, který dokáže zpřetrhat řetězy. Je nejvyšší čas jednat.“

„Rozumím,“ zasyčela Kurangřina levá hlava. „Pak máš tedy o důvod navíc, abys rychle dosáhla ve Strigaze úspěchu, abyste se mohli následně vydat na cestu.“

„Vy tomu *nerozumíte!*“ odvětila Věštkyně zim se zvyšující se netrpělivostí. „Orkové už se pravděpodobně vydali na cestu! Cesta k Pramenům nestrpí odklad.“

„Slyšela jsi moje podmínky!“ zasyčela pravá hlava, zatímco to v hrudi saně hrozivě dunělo.

„Neopovažuj se zpochybňovat má rozhodnutí, žákyně!“

Věštkyně zim zírala chvíli zlostně před sebe, aniž něco řekla. Se svíravým pocitem v břiše si Gorin uvědomil, že jí očividně pomalu došly argumenty. Hrozilo, že výprava ztroskotá dříve, než vlastně začala. To se nesmí stát!

„Strýček Barudrin říkával, že vždycky existuje cesta.“

Až když se na něj obrátily všechny pohledy, všiml si Gorin, že to vyslovil nahlas. I Kurangra zdvihla zvědavě svou levou hlavu, zatímco Věštkyně zim svrátila čelo. Jeho slova se vznášela místností, teď musel pokračovat.

„Věštkyně zim se přece může postarat o tu věc s říší čarodějek, zatímco my ostatní se už vydáme na cestu k Pramenům – pokud jste připravena nám sdělit, kde se nacházejí, Kurangro,“ pokračoval Gorin. „Tak nedojde k žádnému zdržení.“

„Nesmysl,“ odfrkla rozhněvaně stařena. „Potřebujete mou podporu u Pramenů, aby...“

„Návrh hodný zvážení!“ přerušila ji levá hlava se zamýšleným syčením. „Odrano, nechtěla bys také ráda vidět, jak dobře si tvoji svěřenci sami poradí?“

„Jako kdybychom naše schopnosti už dávno neprokázali,“ bručela Galdra.

„To by určitě bylo zajímavé,“ přemýšlela prostřední hlava. „Sdělím jim všechno, co je zapotřebí vědět, a oni získají esenci živlů ze čtyř Pramenů.“

„Ale tím dáme vše v sázku...“ rozpálila se Věštkyňe zim, avšak byla opět přerušena.

„To jsou podmínky,“ burácela výhruzně pravá hlava.

Věštkyňe zim hodila po Gorinovi nesouhlasným pohledem. Pak se zamýšleně zadívala přes Kurangřinu postel ze zlata, jako by někde mezi mincemi leželo schované nějaké jiné řešení, a rezignovaně vzdychla.

„Dobře tedy,“ řekla. „Vyrazíme na cestu současně, dvojčata k Pramenům, já do Strigazy. Jakmile tu věc pro vás vyřídím, připojím se k nim.“

„Velmi dobře,“ řekla levá hlava.

„A protože bys bez váhání sáhla po lžích, kdyby to posunulo kupředu tvé tažení proti Dámanovi,“ zasyčela pravá hlava, „pojistím se dopředu, abys dodržela svou část obchodu.“

Přitom, jak mluvila, hrábla Kurangra přední prackou do hromady zlatého pokladu. Vytáhla nějaký druh zlatého žezla, které bylo posázené černými drahokamy a bylo očividně uzpůsobeno pro tělo velikosti draka. Korunováno bylo bledou lebkou, velkou jako kotel, která nejspíš kdysi patřila nějakému obrovi. Oční důlky do zlata zasazené obří lebky zazářily bledě modře, když Kurangra syčela prastará mocná slova magie. Každá slabika se do Gorinovy duše vypalovala jako studený oheň. Jako by přes něj přešel chladný stín – a náhle do něj pronikl. Gorin se zachvěl. Pak to zmizelo. Slova saně utichla, žhnutí očních důlků zhaslo. Gorin však cítil, že něco je jiné než předtím.

„Vy jste na ně uvalila kletbu krve Rukh tar Zorru?!“ ohromeně zasténala Věštkyňe zim. Kurangřiny hlavy obnažily své řady zubů do zlomyslného úšklebku.

„Měla jsi sama tu kletbu buď vzít na sebe, nebo možná dokonce zlomit,“ vysvětlovala levá hlava. „Ale měla jsi svoje chráněnce bránit. Teď

je to i v jejich zájmu, abys ve Strigaze uspěla. Buď bez starosti. Kletba se projeví, až když se ke mně do tří týdnů nevrátíš s dobrou zprávou.“

„Tři týdny?!“ zvolala Věštkyňe zim. V jejím hlase se mísila zlost, zděšení a beznaděj. „To nemůžete požadovat! Budu muset ve Strigaze hodně jezdit sem a tam, abych přesvědčila všechny baronky! Nemůžu dopustit, abyste tímto způsobem vystavila dvojčata nebezpečí!“ přistoupila o krok k sani. Kurangra sehnula svou levou hlavu a zírala stařeně přísně do očí. Několik úderů srdce Věštkyňe zim pohledu učitelky odolávala. Pak se její obličej zkrivil a podlomila se jí kolena. Klesla k zemi.

„Stařena s labutím perím byla na cestě k uzdravení, než jsi ji tak zřídila, ty dračice!“ křičela Elyami zlostně a pospíchala k Věštkyňi zim. „V tomto zuboženém stavu se do Strigazy ani nedostane a vůbec k ničemu ti nebude!“

Kurangřina pravá hlava se k ní prudce otočila a nebezpečně zaduněla. Elyami zatnula pěsti a vzdorovitě se na saň podívala. Když však na ní spočinul pohled Kurangřiných malých, blýskajících se oček, klopýtla zpátky. Pravá hlava sledovala její pohyb, rozevřela lačně svůj chřtán – a byla přerušena tou prostřední.

„Ta malá zelená pěvkyně má pravdu,“ zasyčela. Pravá hlava se s nechtutí odvrátila od Elyami.

„Jdi ještě kousek stranou, elfko!“ rozkázala prostřední hlava. Elyami se připravila, že něco odpoví. Místo toho pomalu o pár kroků ustoupila. Soudě podle jejího alarmujícího výrazu tváře tak neučinila dobrovolně.

„Tak je to správně,“ zavrčela Kurangra. „Zajímalo by mě, jestli vůbec víš, koho se tady snažíš chránit...“ Pak se saň opět obrátila na vyčerpanou Věštkyňi zim a ohnula své hlavy dozadu. Rozevřela své tlamy a plivla na stařenu oheň ze všech chřtánů zároveň. Tentokrát však byly plameny spíše zlaté než červené a zářily jako tekuté sluneční paprsky.

Když dračí oheň opadl, zdvihla se Věštkyňe zim uprostřed plamenů, které kolem ní pomalu uhasínaly. Stála vzpřímeně proti sani, tržná rána na jejím čele zmizela. Zkusmo pohnula svými pažemi. Oběma pažemi. Její levá již nevisela bezvládně dolů.

„Nevěděla jsem, že dokážete chrlit jiskřivý slunečný oheň života, má učitelko,“ řekla tiše Věštkyně zim. To bylo poprvé, co Gorin zaslechl v jejím hlase upřímný úžas. Všechny tři dračí tlamy se doširoka šklebily.

„Den, kdy bych své žáky neměla už čím překvapit, je ještě v nedohlednu,“ řekla levá hlava spokojeně.

„Nemusíš děkovat,“ doplnila prostřední skoro láskyplně. „Nech v sobě moc slunečního ohně přes noc působit a vydej se ráno na cestu do Strigazy. Teď bys mohla být dokonce schopná cestovat přiměřenou rychlostí. Samozřejmě jste všichni mými hosty. Moji žáci se postarají o létající uřovky ve vnitrozemí.“

„Dobře,“ vzdychla rezignovaně Věštkyně zim a shýbla se, aby zvedla svou safírovou hůl. „Pak už chybí jen vaše část obchodu, Kurangro. Poučte nás.“

„Ale ovšem,“ řekla prostřední hlava. „Čtyři Prameny živlů. Nadmíru zajímavé. Nejdříve prostě musíte vědět, že každý Pramen má strážce, dosazeného samotnými bohy. Samozřejmě se jedná o draka. O vznešeného draka zrozeného z duše příslušného živlu, abych byla přesná. Budete se muset postavit jemu a jeho rozsudku, když budete chtít čerpat z elementární esence Pramene. Bude vás zkoušet. A draci jsou důkladní, to vám Odrana potvrdí. Nemohu se dočkat, až o vašich zkouškách uslyším – pokud se vrátíte.“

„To se vrátíme,“ řekla Galdra rozhodně.

Kurangra se natáhla a hluboce se nadechla, než pokračovala s přednáškou: „Pramen vzduchu najdete daleko odsud na severovýchodě, na vrcholu hory Nebeský císař, kterému se výškou vyrovná pouze věčná hora bohů Ananta. Převyšuje hraniční pohoří východní lidské říše Kta Lun.“

Kurangra si lehce strojeně odkašlala, zatímco všichni fascinovaně poslouchali. „Pramen ohně leží samozřejmě v kráteru vulkánu – hluboko dole, u ohniska magmatu. Jedná se o Komín bohů, centrální sopku ohnivého ostrova Azussra.“

O tom Gorin už slyšel. Tam kdysi ležel Rykrond, říše čedičových trpaslíků, předtím, než padli ve válce proti národu obrů kyklopů. „Pramen vody najdete západně odtud. Daleko ve Zpívajícím oceánu, na dně mořského víru, který znají mořeplavci jako Hltan moře a obávají se ho.“

Kurangra opět udělala malou umělou pauzu. „A nakonec Pramen země leží ukrytý pod Stromem světa, jehož kořeny sahají dolů až do srdce stvoření světa. Roste hluboko v džunglích říší národů Makhura.“

„To zní jako práce,“ mumlala Galdra. Nikdo jí neodporoval.

Třetí kapitola

TROJHLAVÁ AKADEMIE NA POBŘEŽÍ VRAKŮ

Možná to byl jen nějaký hluk, který Elyami vzbudil. Možná to byl jen nějaký sen, co jí nedal spát. Otevřela oči a pohlédla do neznámého pološera. Oknem dovnitř dopadalo světlo velmi brzkého rána a nořilo místnost do tmavě modrého šera. Nedaleko burácel příboj. Teď rozpoznala místnost, která jí a ostatním byla na noc přidělena. Nacházeli se u Trojhlavé akademie, v jednom z domečků z polních kamenů, které se choulily nahoře na útesech.

Pak si Elyami všimla, co přerušilo její spánek. Do místnosti právě vklouzla postava, téměř nehlučně, kdyby nebylo nepatrného zaskřípání dveří. Blížila se cíleně k jednomu z lůžek. Elyami poznala obrys Jha Rudřiny kudrnaté hlavy.

Jhalai se usadila na svou postel. Seděla ve zkříženém sedu a ve skrovném světle to vypadalo, jako by si ve své ruce prohlížela nějaký předmět. Pak tu věc zastrčila a stočila se pod svou deku. Elyami zavřela opět oči. Vlastně jí do toho nic nebylo, co kněžka zlodějů provádí. Přesto doufala, že Jha Rudra ví, co dělá.

Ještě než Elyami zase pořádně usnula, probudila ji Věštkyň zim. Stařena s labutím peřím zůstala předešlého večera ještě dlouho v Kurangřině sluji a radila se se svou učitelkou, zatímco ostatní se už odebrali do svých pokojů. To jí však očividně nebránilo v tom, aby za ranního rozbřesku naléhala na odjezd.

Trochu pomačkaná Elyami pomohla krátce nato Jha Rudře připravit užovky k letu. Zeljina kněžka byla jako vždy dobře naladěna a nedala na sobě znát, že byla v noci venku. Obě létající užovky ležely v trávě

před domečky z polních kamenů. Skupina žáků Trojhlavé akademie stála v otevřených dveřích a zvědavě pozorovala plazy. Zdálo se, že Kurangriny žákyně a žáci pocházejí z celého světa. Byla mezi nimi jak obyvatelka mokřin se světlemodrou pletí, tak i mladý Jhalai, který měl na sobě něco jako dračí škrabošku. Jeden z červeně oděných elementaristů byl rohatý minotaur, mezi zaklínači v jejich černých róbách byla goblinská žena se zelenou pletí.

A pak tam byly ještě bytosti, které Elyami neznala: bytost s tygří hlavou a dvěma páry rukou, nějaký druh vznášející se medúzy s dlouhými chapadly, kterou by skoro považovala za zvíře, kdyby neměla kolem průsvitného těla bílé pruhy látky.

„Vlastně to včera dopadlo dobře, že ano?“ zeptal se Gorin. Právě uložil svůj samostříl a pohlédl přes rameno směrem ke studentům.

„Nikoho z nás nesežrala. Tak bych řekla *dobrý*,“ odpověděla Jha Rudra suše.

„Ani tě nikdo neproklel,“ zabručela Galdra.

„Nedělej si kvůli tomu starosti,“ odpověděla jí Jha Rudra. „Věstkyně zim uspěje. Jako vždycky.“

„Ale jak s ní ta saň zacházela!“ rozhořčila se Elyami. Bylo jí zatěžko mluvit potichu. „Jak jen může tahle kreatura takhle hrozně zacházet se starou potlučenou ženou...“

„Nikdy jsi neviděla stařenu bojovat,“ namítla Galdra, zatímco kontrolovala, jestli je všechno pevně přivázané.

„Kromě toho se stařeně mezitím daří opět dobře,“ řekla nahlas Věstkyně zim, která najednou stála za nimi. „Vyrážíme tedy na cestu!“

Nechali Trojhlavou akademii za sebou, aniž by saň Kurangru ještě jednou potkali. „Cíleně poletíme podél pobřeží na západ a budeme se držet na mořských větrech nad mořem, abychom se vyhnuli přístavním městům království Lorvie.“

Pozdě dopoledne směřovali na znamení Věstkyně zim na opuštěný kopec, kousek směrem od moře, na jehož vrcholku stál větrný mlýn.

Vypadal jako spousta jiných mlýnů v Lorvii, které se během dne pod nimi objevovaly: oblá, vápnem nabílená věž, jejíž lopatky byly potaženy látkou a vypadaly jako malé plachty. Tento mlýn však byl opuštěný. Z jeho zdí se loupala omítka. Zůstatky lopatek skřípaly neradostně v mořském větru sem a tam, aniž by se vzmohly na otočení. Pod proděravělou střechou hnízdili četní ptáci, jejichž bílošedý trus pokrýval podlahu.

Už z dálky viděla Elyami několik goblinů rozrušeně pobíhat kolem. Opuštěný mlýn byl pro bandu goblinských loupežníků lepším úkrytem, než aby hledali domov v okolí města. To bylo pro pradávné obyvatele medvědích jeskyní nebo hradů loupeživých rytířů příliš hustě osídlené. Goblinové však pádili s jekotem pryč, jakmile se obě létající užovky přiblížily a přistály přímo vedle mlýna. Dnes poslouží mlýn jako úkryt k jiným tajným aktivitám.

Elyami se trochu prošla kolem vrcholku kopce, aby si po dlouhém letu uvolnila napjaté údy. Nechala pohled zvědavě bloumat po krajině. Doma, v severní Liráye, se muselo pomalu pozdní léto proměnit v podzim, tady však bylo všechno ještě v sytých barvách – především zelené. Lorvie byla zemí s vrcholky kopců bujně porostlými piniemi a širými levandulovými poli. Elyami neustále objevovala ještěřky, které lenivě odpočívaly na kamenech. I když si poutníci našli odlehlé místo k odpočinku, třeptaly se nedaleko za stromy střechy vesnice. Sorletta, perla Akvamarínového moře, hlavní město Lorvie a největší lidské město západu, byla blízko. Viděli věže metropole již z dálky při přistávání. Její okolí bylo protkáno vesnicemi, tržišti a letohrádky s četnými arkýři a věžičkami. Někteří jejich páni skládali jako trubadúři písně, které se učili i samotní elfští zelení pěvci během své výuky. Některé z nich pronikly hluboko do Elyaminy duše. Začala si sama pro sebe potichu pobrukovat jednu baladu.

„Nechceme dlouho otálet,“ ohlásila Věštkyňě zim až příliš nahlas při vstupu do větrného mlýna. Elyami se s vědomím viny otočila a utíkala k ruině. Od chvíle, co ji Kurangřin sluneční oheň uzdravil, vrátila se

stařena zcela ke své staré netrpělivosti. Ostatní se už shromáždili ve mlýně. Oba trpaslíci seděli na mlýnském kameni, Elyamur raději stál. Jha Rudra neklidně bloumala kolem starého zdiva.

„Nyní se rozdělíme,“ začala Věštkyň zim bez okolků. „Ve Strigaze vyřídím své záležitosti tak rychle, jak jen to bude možné, abych se následně přidala opět k vám. Aby šlo všechno bez problémů, tak jak má, dám vám s sebou tady tohle.“

Sáhla do kapsy kožešinou olemovaného pláště a vytáhla malý předmět. Byl to stříbrný přívěšek ve tvaru labutě na jemném řetízku. Elyami znala tyto šperky. Elfští kouzelní pěvci z Liráyi je kdysi vyrobili společně s Věštkyň zim. Umožňovaly svému nositeli navázat duševní spojení s Věštkyň zim na libovolnou vzdálenost. I Jha Rudra nosila jeden z těchto talismanů. Kdysi ho dostala, ještě když v Mečovém hradu stála v čele Šedé krysy.

„Jak už víte, stačí jeho magie jen na jedno jediné použití,“ vysvětlovala Věštkyň zim. „Tak ho nepromrhejte.“ Natáhla přívěšek vyzývavě směrem k Elyami, která ho tak trochu překvapeně přijala. „To slovo, které probudí jeho moc, zní *Sýlyanur. Hvězdná noc*,“ pokračovala Věštkyň zim. „Mimoto jsem ho včera s mou starou učitelkou trochu pozměnila. Když s přívěskem v dlani vyslovíte slovo *vylyáo, abyuna, yaldri* nebo *rènya*, tedy *oheň, voda, vzduch* nebo *země* v jazyce zelených elfů, ukáže vám jako kompas přesný směr toho kterého elementárního Pramene. Tato síla není neomezená. Použijte ho, ale nenechte tu věc, aby za vás myslela.“

„Děkujeme,“ odvětila Elyami.

„Mimoto mi má učitelka přenechala ze své knihovny tuto mapu,“ pokračovala Věštkyň zim a podala Gorinovi svitek papíru. „Jsou na něm přinejmenším zhruba zaznamenána místa Pramenů. Prosím zacházejte s tím šetrně, Kurangra je poněkud úzkostlivá, pokud se jedná o její majetek.“

„Toho bych si nevšimla,“ zamumlala Galdra. Jha Rudra se jemně usmívala.

„A v tomto případě tu je ještě něco,“ řekla stařena věčně a otočila se na kněžku zlodějí. „Rudro, chtěla bych, abys i ty odtud cestovala jiným směrem.“

Jha Rudra se uprostřed pohybu zarazila a rázavě se podívala na stařenu: „To je ten důvod, proč odpočíváme tak blízko u Sorletty?“

„Ano,“ odpověděla Věštce zim. Její hlas nabral sarkastický tón. „Samozřejmě nestačí jednoduše jen ukovat čtyřzubec z esence živlů z odlehlých míst na konci světa. Musí k tomu být uzpůsoben tak, aby dokázal zrušit sílu Řetězu, který Řetězový kníže kdysi ukoval. Tento Řetěz zlomil božský pořádek světa. Ten čtyřzubec proto musí být naplněn jeho harmonií. K tomu musí obdržet požehnání bohyně Iyanuri, která na svém vznešeném tkalcovském stavu tká kosmický pořádek neustále dle nových vzorů. Tím se bude lišit od onoho čtyřzubce, který Dáman kdysi sám stvořil, aby s ním svrhl Nidhanase.“

Elyami si to příliš dobře pamatovala. Nidhanas, bůh podsvětí, jim to sám ve smrtelné podobě vyprávěl – krátce před tím, než ho zabil orčí válečník Rezkai.

„Toto požehnání musí být uděleno vyšší svátostí tkadleny,“ pokračovala Věštce zim. „A nejsvatějším místem bohyně Iyanuri je stříbrný klášter Malyún v Ledovcových horách severského království Skovrik. Je to sesterský klášter Ulyúnu, kde jsem kdysi přijala Nidhanasovo zasvěcení. Prosím, vydej se tam napřed, Rudro, a získej jako služebnice bohů důvěru kněžstva. Jsou to především staří stříbrní elfové, kteří se stáhli před shonem světa. Takže nevystupuj moc rázně a nepřeháněj to se Zeljinou pošetilostí. Ty to zvládneš. Když pak my ostatní dorazíme se čtyřzubcem, budeme se moci pustit do rituálu požehnání, aniž bychom ztráceli čas.“

Jha Rudra zamyšleně poťukávala prsty na dřevěný trám. Pak vzhlédla, její obličej měl odhodlaný výraz. „Jak si přejete,“ řekla.

„Půjdu napřed do Malyúnu. Sorletta neleží ani den cesty daleko. Mám přátele v tamním Jhalaisu a mohu cestovat labyrintem na sever.“

Galdra se nevědomky zachvěla. I dvojčata už cestovala se Jha Rudrou oním labyrintem jiných světů, který vzájemně propojil všechny chrámy maskového národa. Nebyla to vůbec hezká zkušenost.

„Udělej to,“ řekla Věštyně zim „Zkus z něho vyjít v chrámu maskové čtvrti ve Fjällstadiru. To je město ve Skovriku, které leží nejbliže k Ledovcovým horám.“

„Neustále se proslýchají zvěsti, že Řetězová vojska postupují stále dál na sever proti posledním svobodným oblastem Skovriku,“ odvětila Jha Rudra. „Možná už nebude přímá cesta ke stříbrnému klášteřu přístupná. Měla bych si předtím na místě udělat obrázek o situaci.“ Hleděla zahloubaně do krajiny, jako by přemýšlela.

„Bohužel jsou lidé ze Skovriku malým svéhlavým národem a vůči cizincům nejsou právě přátelští. Znáám však někoho, kdo se na severu výborně vyzná. Jen bych kvůli tomu musela cestovat přes Jhalaisu v Mečovém hradu...“

„Pro mě za mě,“ řekla Věštyně zim. „Nenech se ale zdržovat. Čas nás tlačí, Rudro.“

Elyami byla schopna se dovtípit, čeho se tato výměna slov týká. Na útěku před biřící Řetězového knížete nechala Jha Rudra přátele a spojence v Mečovém hradu, především mečovou kněžku Hilgrif, ke které měla hodně blízko a která pocházela ze Skovriku. O jejím osudu nebylo nic známo. To, že kněžka zlodějů upřednostňovala cestu přes Mečový hrad, mělo zcela určitě i jiné než jen praktické důvody.

„Podíváte se na vaši cestě také po bezpečném úkrytu pro to, co jsem vám předala?“ zeptala se nenadále Jha Rudra Věštyně zim.

„Ano,“ odvětila neochotně Věštyně zim. Její ruka zajela do kapsy pláště. Elyami věděla, že tam uchovává malý kožený váček. Byl nenápadný, jako kdyby obsahoval nanejvýš pár stříbrných penízků. A přesto pojmul duši boha. Smrtné ztělesnění krále podsvětí Nidhanase bylo zabito orčím kostěným válečníkem Rezkaiem. Jha Rudře se však podařilo zachránit alespoň jeho nesmrtelnou esenci.

„Kde?“ zeptala se Jha Rudra přímo.

„Na nejbezpečnějším možném místě,“ odvětila Věštkyňe zim. „A postarám se o to, aby nikdo Řetězovému knížeti nemohl prozradit, kde je duše ukryta. Nesmíte se mě na to víc ptát, dokud Řetězový kníže nepadne. Je to nanejvýš důležité. Duše Nidhanase mu nikdy nesmí padnout do rukou – jinak by se jeho vláda nad podsvětím stala absolutní a jeho moc by byla vskutku rovna bohu.“

Tím na chvíli ukončila rozhovor. Představa Řetězového knížete s neomezenými silami všechny velmi tížila.

Nakonec přerušil mlčení Elyamur. „Který z těch Pramenů vyhledáme tedy jako první?“ zeptal se s klidnou rozhodností, za níž mohla Elyami slyšet jeho nejistotu.

„Předpokládám, že Pramen ohně na ostrově Azussra,“ odvětil Gorin při pohledu na mapu. „Každopádně leží nejbližší Lorvii.“

Náhle Věštkyňe zim zasténala a zhroutila se.

Těžce oddychovala a přidušeným hlasem hlesla: „Vodu!“ Na chvíli Elyami věřila, že se staré věštkyňi nedaří dobře a že prosila o něco k pití. Pak postřehla, že stařena se zavřenýma očima svírá oběma rukama svou safírovou hůl, zatímco se chvěje po celém těle. Věštkyňe zim měla vidění.

„Měli byste nejprve vyhledat Pramen vody,“ šeptala podivným bezvýrazným hlasem. „Neboť tam obdržíte poznatky pro vaši další cestu. Osvobodte dítě moře ze zajetí chobotnice se sedmi chapadly! Uvažujte: Důvěra má velkou moc, avšak dávejte si pozor, komu důvěřujete. Neb věrnost a zrada bývají někdy totéž.“

Věštkyňe zim hluboce vzdychla. Pak otevřela oči a podívala se na skupinku před sebou. Všechny pohledy spočívaly na ní, nikdo k ní však nespíchal, aby jí pomohl vstát. Na to znali stařenu příliš dobře.

„Co měla tato slova znamenat?“ zeptala se uctivě Elyami.

„Očividně poputujete přece jen nejprve k Prameni vody,“ odpověděla úsečně Věštkyňe. „Víc také nevím. Mám dar vidění, ne klíče k jejich přesnému výkladu.“

„Jinak by to také bylo příliš jednoduché,“ zabručela Galdra. Na chvíli zavládlo ticho.

„Tedy k Prameni vody,“ vzdychl Gorin a složil opět mapu, zatímco Jha Rudra podala Věstkyni zim něco k pití.

„Pramen se nachází daleko ve Zpívajícím oceánu,“ přemýšlel Elyamur. „Nemyslím si, že budeme moci s létajícími užovkami letět tak daleko nad širým mořem. Co myslíš ty, sestřičko?“

Elyami zavrtěla hlavou. Bylo naprosto zřejmé, že vzdálenost byla příliš velká, než aby ji mohli bez mezipřistání překlenout na hřbetech okřídlených hadů.

„Mohli byste letět až do ostrovní říše Ilis Ymran před lorviským pobřežím,“ navrhla Jha Rudra. „V přístavech Královny moří se potloukají nejrůznější druhy obchodníků, pašeráků a korzárů. Tam zaručeně najdete někoho, kdo bude mít natolik špatnou pověst, že mu nebude vadit vás lodí posunout k cíli.“ Kněžka zlodějů vytáhla měšec a podala ho Elyami. „Tady. Pár grošů na cestu. Ilis Ymran našťestí nepatří k zemím, které jsou pod nadvládou Řetězu, takže se nemusíte schovávat. Obávám se, že místo toho vás jen klasicky podvedou.“

„Děkuji,“ řekla Elyami. „Tak tedy směr Ilis Ymran.“

„To zní rozumně,“ mumlal nešťastně Gorin. Pro trpaslíka to byla pravděpodobně absurdní myšlenka letět na ostrov, aby se tam mohl nalodit na loď. Elyamino srdce oproti tomu bilo rychleji při představě, že se brzy lépe seznámí s písni moře.

„Vydejme se tedy nyní na cestu,“ řekla Věstkyně zim. „Když všechno půjde dobře, tak se opět brzy setkáme.“

Rozloučení bylo krátké. Jako první se vydala na cestu Věstkyně zim. Postavila se na vrcholek kopce a vzhlédla k nebi. Pak začaly její obrysy kmitat a zmenšovat se, až na místě, kde ještě před chvílí stála stará žena, seděla bílá labuť. Silnými záběry křídel labuť vzlétla a zakroužila jednou nad starým mlýnem, než odlétla směrem severovýchod, vstříc zalesněné hornatině, která tvoří hranice s říší čarodějnic Strigazou.

Jha Rudra se zamyšleně dívala na zmenšující se labuť.

„Nemám to ráda, když odlétá pryč,“ mumlala. „Nikdy jsem to neměla ráda. Když je u toho, má člověk pocit, že osud už ze strachu před jejími káravými pohledy všechno v dobré zaonačí. Bez ní... to vypadá jinak.“

„Už ji znáš dlouho, vid?“ zeptal se Elyamur, který stál před mlýnem vedle ní. „Jak jste se vlastně seznámily?“

Zeljina kněžka se k němu obrátila se zasněným úsměvem.

„To bylo, když jsem jí ukradla její safírovou hůl.“

„Když jsi udělala co?“ zeptala se šokovaně Galdra.

„Ukradla jsem její hůl,“ opakovala Jha Rudra klidně, zatímco si balila svůj batoh na cestu. „No jo, přinejmenším jsem se o to pokusila. Tenkrát jsem byla ještě malé pouliční děvčátko v ulicích Srpkového města. Věřila jsem tomu, že se mi může povést všechno, když to jen provedu dostatečně chytře.“

„A?“ zeptali se Elyamur a Galdra současně. Elyami se musela usmát.

„Ach, provedla jsem to vážně šikovně,“ pokračovala Jha Rudra a zabalila si ještě jeden ústriziský tvrdý salám ke svému proviantu. „Nevybíravým způsobem jsem se postarala o to, aby si musela dát neodkladně koupel. A pak šup do jejího pokoje, kde byla ubytovaná – a tam skutečně stála v rohu hůl!“

Pečlivě zavřela přezky u batohu.

„Pak jsem musela bohužel konstatovat, že ta hůl umí dávat velmi dobrý pozor sama na sebe. Když se Věstkyně zim vrátila z oné koupele, byla jsem k ní pořád ještě pevně přilepená a zoufale jsem se pokoušela osvobodit. Myslela jsem, že mě vydá biřicům a já budu muset shnít v hladomorně. Místo toho mi kladla otázky a dlouho si se mnou povídala.“

„Zatímco ty jsi ještě visela přilepená na holi,“ tušila Elyami.

„Samozřejmě,“ odvětila Jha Rudra s úšklebkem a připevnila měch na vodu na batoh. „Není přece hloupá. Každopádně jsem ji celou tu dobu velmi nápaditě urážela. Ještě pořád se divím, že se mnou při tom neztratila trpělivost. Skončilo to ale tím, že jsem zůstala ušetřena té